

CURIERUL ADVENTIST

SEPTEMBRIE 2023: O CHEMARE ADRESATĂ FIECĂREI PERSOANE + INSTANTANEE DIN LUCRAREA CU DEȚINUȚII + „VICTIMA” PROPRIEI IUBIRI + ÎȚI PASĂ?... + ALFABETUL ȘI LIMBAJUL PROFETIC + TABLE ȘI TABLE + FIRUL ROȘU CARE STRĂBĂTE CARTEA APOCALIPSA + FIARA CU UN SINGUR CORN

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII DOMNULUI HRISTOS

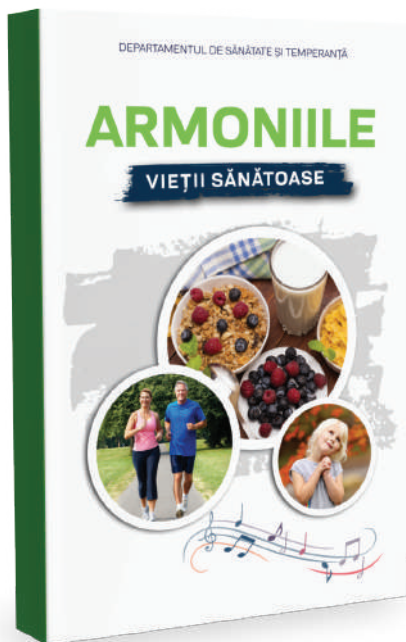
Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul Isus Hristos prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, de articole și știri, ajutându-L astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în apropiata Lui revenire.

OFERTĂ DEVOȚIONALE – 2024

Armoniile vieții sănătoase – Devoționalul anului 2024 este scris de cadre medicale și de pastori, oferind o perspectivă biblică și contemporană asupra subiectului sănătății. Fiecare zi este o chemare de a-L asculta pe Dumnezeu, trăind sănătos și fiind o binecuvântare pentru cei din jur.

El mă știe pe nume – Devoționalul pentru femei 2024 este o sursă de încurajare pentru fiecare zi, venită din partea femeilor din lumea întreagă. Fiecare experiență este unică, Dumnezeu este însă același de fiecare dată. El te știe pe nume și te iubește, „cu o iubire veșnică”.

Agenda pentru femei 2024 – Este o agendă de suflet, cu tematică de sănătate, gândită special pentru tine. Ea conține sfaturi utile scrise de medici pentru a te ghida în alegerile zilnice și te va susține în drumul spre un stil de viață sănătos. Grafica deosebită, inspirată de natură și feminitate, te va învălui într-o atmosferă de eleganță și rafinament. Un dar prețios pentru orice femeie!

Anul XCX, SEPTEMBRIE 2023. Publicația oficială a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii.

Director Balla Lorand; Redactor-șef Teodor Huțanu; Coordonator ediție limba maghiară Ernest Szász; Consultanți: Aurel Neațu, Georget Pîrlitu, Emil Jigău, Mihai Maur, Tiberiu Nica, Robert Mandache, George Sbirnea, Ștefan Tomoiagă, Gabriel Ban; Colaboratori speciali: Eugen Chirilianu, Dragoș Mușat, Gelu Poenariu, Daniel Brînzan, Marius Andrei; Redactor web Marian Mihai; Lectura manuscrisului Adrian Neagu; Redactor-corector Livia Mihai; Tehnoredactor Irina Toncu; Adresa de corespondență: Curierul Adventist, str. Erou lăncu Nicolae nr. 38-38A, Voluntari, jud. Ilfov, cod 077190; E-mail curierul@adventist.ro; Website www.curieruladventist.ro; Imprimare Tipografia Viață și Sănătate, Șos. Cernica nr. 101, Pantelimon, jud. Ilfov, Tel. 021/323 00 20; Fax 021/323 00 40

ISSN 1220-6725

O CHEMARE ADRESATĂ FIECĂREI PERSOANE

Fiecărui creștin îi este desemnată o lucrare distinctă. – *Southern Watchman*, 2 august 1904

Dumnezeu îi cere fiecăruia să fie un lucrător în via Sa. Trebuie să vă asumați lucrarea care v-a fost încredințată și să o faceți cu credincioșie. – *Bible Echo*, 10 iunie 1901

Dacă fiecare dintre voi ar fi un misionar activ, solia pentru timpul prezent ar fi grabnic vestită în toate țările, la fiecare popor, națiune și limbă. – *Mărturii*, vol. 6, p. 438

Fiecare ucenic adevărat este născut în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar. Acela care bea din apa vie devine un izvor de viață. Primitorul devine un dătător. Harul lui Hristos în suflet este ca un izvor în pustie, curgând pentru a-i răcori pe toți și făcându-i pe cei care sunt gata să piară doritori să bea din apa vieții. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 196

Dumnezeu așteaptă serviciu personal de la fiecare dintre aceia cărora El le-a încredințat o cunoaștere a adevărului pentru acest timp. Nu toți pot merge ca misionari în țări străine, dar toți pot fi misionari în patrie, în familiile lor și în vecinătățile lor. – *Mărturii*, vol. 9, p. 30

Când le-a încredințat ucenicilor misiunea Sa, Domnul Hristos Se afla doar la câțiva pași de tronul ceresc. Incluzându-i în rândul misionarilor pe toți cei ce vor crede în Numele Său, El a spus: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la orice făptură.” Puterea lui Dumnezeu urma să fie cu ei. – *Southern Watchman*, 20 septembrie 1904

Salvarea de suflete ar trebui să fie lucrarea de-o viață întregă a fiecăruia care-L mărturisește pe Hristos. Noi suntem datori față de lume pentru harul dat de Dumnezeu, pentru lumina care a strălucit asupra noastră și pentru frumusețea și puterea adevărului. – *Mărturii*, vol. 4, p. 53

Există pretutindeni o tendință ca lucrarea organizațiilor să înlocuiască efortul individual. Înțelepciunea omenească tinde spre concentrare, centralizare, spre construirea unor mari biserici și instituții. Mulțimile lasă lucrarea de binefacere în grija instituțiilor și a organizațiilor, își scuză prin acest lucru lipsa de legătură cu lumea, iar inimile lor se răcesc. Devin preocupați de ei înșiși și ajung nepăsători. Iubirea de Dumnezeu și de oameni moare în suflet. Hristos le încredințează urmașilor Săi o lucrare individuală – o lucrare care nu poate fi înfăptuită prin procură. Slujirea celor bolnavi și a celor săraci, vestirea Evangheliei celor pierduți nu trebuie lăsate în seama comitetelor sau organizațiilor de binefacere. Răspunderea individuală, efortul individual, sacrificiul personal, aceasta este cerința Evangheliei. – *Divina vindecare*, p. 147

Toți aceia care au primit lumina dumnezeiască trebuie să lumineze cărarea acelora care nu cunosc Lumina vieții. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 152

Fiecărei persoane i-a fost rânduită o lucrare și nimeni nu poate să fie înlocuitorul altuia. Fiecare are o misiune importantă, pe care nu o poate neglija sau ignora, deoarece îndeplinirea ei implică binele unui suflet, iar neglijarea ei înseamnă nenorocirea unuia pentru care a murit Domnul Hristos. – *Review and Herald*, 12 decembrie 1893

Noi toți trebuie să fim împreună-lucrători cu Dumnezeu. Nicio persoană leneșă nu este recunoscută ca slujitor al Său. Fiecare membru al bisericii trebuie să înțeleagă faptul că viața și prosperitatea bisericii sunt afectate de conduita și faptele lui. – *Idem*, 15 februarie 1887 ■

Ellen G. White, *Sfaturi pentru slujirea creștină*, pp. 4–5

CUPRINS

3 Editorial

Ellen G. White

O chemare adresată fiecărei persoane

4 ASUP

Vali Bota

Instantanee din lucrarea cu deținuții

6 ADRA

Vis de copil – o tabără de neuitat!

8 Reflecții

Daniel Nițulescu

„Victima” propriei iubiri

10 Spiritual

Mihail Baciu

Îți pasă?...

13 Doctrină

Dan Romulus Șerban

Scurt comentariu la studiile biblice propuse

17 La odihnă

Ioan Câmpian-Tătar

Aron Moldovan

18 Reflecții

Mugurel Asaftei

Alfabetul și limbajul profetic

21 Apologie

Ștefan Radu

Table și table

22 Profeție

Emilian Niculescu

Firul roșu care străbate

cartea Apocalipsa (III)

24 Psihologie creștină

Gabriel Nan

Scurtă incursiune asupra

inimii omenești și a renașterii ei (II)

29 Teologie

Florin Lăiu

Fiara cu un singur corn

31 Pagina copiilor

Alina Chirileanu

INSTANTANEE DIN LUCRAREA CU DEȚINUȚII

Mulți dintre credincioși caută o lucrare de misiune în care să se implice. O astfel de activitate poate fi lucrul cu deținuții și cu familiile acestora. Lângă Brașov se află Penitenciarul Codlea, unde slujim ca voluntari ai Serviciului Umanitar pentru Penitenciare.

Am decis să le oferim deținuților cursuri biblice creditate de ANP. În urma acestora, absolvenții primesc câte 25 de credite, necesare atunci când doresc să se elibereze condiționat. De aceea predăm două cursuri de la Sola Scriptura, care durează fiecare cam trei luni: Parabolele Domnului Hristos și Fericirile.

Inițial, deținuții care se înscriu la acestea sunt atrași de creditele pe care le vor obține. Deși unii mai abandonează pe parcurs, aproximativ 80% le parcurg până la capăt. Ce am observat? Există deținuți care au avut în trecut contact cu biserici neoprotestante, dar au abandonat credința din cauza unei vieți dezordonate. Aceștia au cunoștințe biblice mai avansate. Alții aparțin prin naștere bisericii majoritare, însă nu au avut niciodată contact cu Biblia.

Mai există și deținuți care nu știu să scrie și să citească și care învață doar prin auzire. La începutul cursului oferim tuturor un material tipărit care conține lecțiile și câte o Biblie. Periodic, ei trebuie să dea teste de evaluare a cunoștințelor.

Fiecare întâlnire începe cu intonarea câtorva imnuri adventiste pe care le învățăm acolo. Apoi ne rugăm. Căutăm în continuare să le prezentăm Evanghelia acestor suflute aflate în întuneric prezentând fiecare studiu într-un mod cât mai atractiv. Au loc dialoguri, întrebări și răspunsuri. Unii sunt mai timizi, alții mai deschiși și orientați spre cunoaștere.

Le-am oferit de asemenea deținuților provocarea de a transcrie pe caiet toate materialele tipărite primite de la noi, împreună cu textele biblice aferente. Copiind deci în timpul săptămânii textele explicative și pasajele biblice, ei și-au antrenat mintea și s-au deprins să scrie, iar înțelegerea lor a crescut. Apoi, la următoarea întâlnire, vin cu unele întrebări apărute în timpul acestui studiu.

Pentru scrierea unui întreg curs Sola Scriptura, deținuții au umplut fiecare între 3 și 5 caiete a câte 50 de file, ceea ce este o mare realizare.

Ca recompensă, le-am oferit celor care au copiat tot materialul o vizită individuală cu pachet, la sectorul vizite. În felul acesta s-a dezvoltat și o relație de la om la om, în care cel vizitat și-a deschis sufletul.

Marcel are de executat o perioadă lungă de detenție, deoarece în tinerețe și-a omorât soția din gelozie. Crima l-a făcut să fie renegat chiar și de părinți. Participând la întâlnirile noastre, a primit Evanghelia și a început să studieze acerb. Nefiind vizitat de familie, am luat legătura cu tatăl său pentru a-l aduce la Codlea ca să-și vadă fiul după mai mulți ani. În felul acesta, legătura cu familia a fost reluată.

Deși după executarea a 15 ani de pedeapsă ar fi calificat pentru eliberarea condiționată, cererea lui a fost amânată de mai multe ori. Așteptarea și studiul Scripturii l-au făcut să devină mult mai blând, răbdător și înțelept. Marcel așteaptă momentul eliberării după cum va hotărî Dumnezeu, iar până atunci caută să afle cât mai multe despre Domnul Isus.

Vasile este un tânăr inginer ajuns după gratii din cauza traficului de droguri. Deși anterior nu a avut niciodată contact cu Biblia, prin participarea la aceste cursuri i s-a deschis apetitul pentru lucrurile spirituale. În particular citește și cărți de creaționism științific. Deși nu a primit nicio vizită până în prezent din partea familiei sau prietenilor, s-a bucurat să fie vizitat de noi în urma rezultatelor remarcabile avute la studiul Bibliei. După eliberare dorește să ne caute la biserica din Brașov.

Un alt tânăr ajuns după gratii din cauza cultivării canabisului mi-a mărturisit la vizita pe care i-am făcut-o că întâlnirile noastre l-au ajutat foarte mult. În permanență avea gândul de a-i face rău prietenei lui la eliberare, deoarece aceasta l-a părăsit în timpul detenției. Dar a aflat la cursul nostru despre faptul că trebuie să fim blânzi și iertători cu cei ce ne-au greșit. De asemenea, l-au impresionat și cântările învățate la întâlniri, cântări care l-au ajutat să devină mai calm și să-și schimbe atitudinea. „Acum nu mai doresc să îi fac rău prietenei mele după ce mă eliberez. O las să își trăiască viața așa cum crede de cuviință și doresc să îmi refac și eu viața.”

Printre cursanți se află și un om de afaceri între două vârste, închis pentru infracțiuni legate de sex. Nu a avut niciodată contact cu Biblia, dar în urma cursurilor noastre a găsit că studiul acesteia este o activitate interesantă. Nu a lipsit de la nicio lecție și scrie de zor în caiete. Perseverază în înțelegerea Bibliei și dorește să își schimbe viața.

L-am întâlnit aici și pe Vlad, o veche cunoștință de-a noastră din detențiile anterioare, dar și din libertate. De fiecare dată după eliberare și-a promis că nu se va mai întoarce la pușcărie, dar s-a lăsat ispitit de cel rău și a revenit la închisoare. Are multe cunoștințe biblice și un

vocabular elevat, dar a căzut la examenul practic din libertate. Își dorește de asemenea să nu mai revină niciodată în penitenciar după eliberare. Dar pentru asta are nevoie de sinceritate, pocăință, credință în Isus și de ajutorul Duhului Sfânt.

Noi încercăm să îi învățăm acești pași pentru eliberare. Semănăm, lucrăm pământul, dar lucrarea este a Domnului.

În afară de întâlnirile cu deținuții în penitenciar, lucrăm de asemenea și cu familiile lor. Adesea, soția rămasă acasă are mult de suferit din cauza sărăciei, crescând singură copiii, având resursele mult reduse. Le vizităm familia, ducem ajutoare sau transportăm soția cu copiii la penitenciar să își viziteze soțul. Dar chiar și în casele lor există mult de lucru pentru cei care doresc să slujească.

Am întâlnit o familie în județul Covasna care are doi fii la penitenciar. Acasă au rămas mai mulți copii. Împreună cu alți voluntari, am organizat la casele lor întâlniri cu copiii acestor deținuți și cu alți copii de prin împrejurimi. Am făcut acolo o clasă de gătit vegetarian pentru fetele mai mărișoare, iar copiii mai mici au făcut cu instructorii noștri lecții de Biblie și creativitate. În viața acestor copii a fost aprinsă o rază de bucurie și speranță. Ne dorim ca prin aceste întâlniri copilașii respectivi să nu dorească să calce pe urmele părinților și să se apropie de Isus.

Poate că multe persoane ar dori să lucreze în penitenciar, însă specificul activității cere ca voluntarii să activeze constant și pe termen lung pentru a lega relații apropiate cu deținuții. La o grupă de 12-14 deținuți sunt suficienți 2-4 voluntari, deși poate ar dori să lucreze 20 de frați în același domeniu în același timp. Însă există un câmp foarte vast de lucru și cu familiile deținuților, ai căror membri suferă nevinovați, în mare parte mai mult decât cei încarcerați. Copiii aceștia pot fi deținuții de mâine dacă îi lăsăm de izbeliște. Și ei au nevoie de speranță și ajutor în situația aceasta de criză.

Cei care doresc să găsească de lucru pentru Domnul pot lucra cu deținuții în penitenciare. Îi pot de asemenea susține după eliberare ca să-și găsească un nou drum în viață, o activitate care cere mult efort și dedicare. Și mai pot lucra și cu familiile deținuților în toată această perioadă. Oricare dintre aceste domenii ne oferă multă satisfacție și ne ajută să dobândim un caracter asemenea lui Isus. ■

**CEI CARE DORESC
SĂ LUCREZE PEN-
TRU DOMNUL POT
LUCRA CU DEȚINUȚII
ÎN PENITENCIARE.
ÎI POT SUSȚINE ȘI
DUPĂ ELIBERARE.**

Valentin Bota, coordonator ASUP în zona Brașov,
Conferința Transilvania Sud

VIS DE COPIL – O TABĂRĂ DE NEUITAT!

Tabăra Vis de copil, de la Moieciu, a fost un cadou pe care Dumnezeu l-a oferit copiilor prin bunăvoința unor oameni generoși și cu suflet mare. Atmosfera a fost una frumoasă, vremea – excelentă, iar copiii participanți au plecat acasă bucuroși și cu amintiri frumoase. Activitățile pe grupe, drumețiile și jocurile pe echipe au contribuit la dezvoltarea de relații frumoase între copiii veniți din diferite colțuri ale țării, ei despărțindu-se la final cu lacrimi în ochi. Mesajul principal transmis copiilor participanți a fost: «Îndrăzniți să visați și luptați pentru visul vostru!» Prin perseverență, muncă și determinare, putem face ca visurile să devină realitate. Mulțumim sponsorilor, echipei de organizare și tinerilor voluntari de la Liceul Adventist «Ștefan Demețrescu».

Suntem recunoscători lui Dumnezeu, care a făcut posibil ca acești copii să se bucure de câteva zile de neuitat la Moieciu. Credem din toată inima că timpul petrecut în această tabără și lecțiile învățate îi vor ajuta pe acești micuți în formarea și dezvoltarea lor ca oameni maturi și responsabili», a declarat Gabriela Istrate, manager proiect ADRA România.

În perioada 21–25 iunie 2023 s-a desfășurat la Moieciu, județul Brașov, tabăra Vis de copil pentru 100 de copii defavorizați, 40 dintre ei fiind înscriși în proiectul ADRA „Vreau la școală!”. Tabăra organizată de către Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Popa Tatu în parteneriat cu ADRA România reprezintă un vis de copil împlinit, un cadou unic pentru copii, în semn de prețuire pentru rezultatele deosebite la învățătură din anul școlar 2022–2023.

Voluntari, elevi, instructori, părinți, pastori, sponsori și organizatori și-au dat mâna pentru a susține educația și pentru a îndeplini visul a o sută de copii de a participa într-o tabără la munte. Mare parte dintre acești copii nu au plecat mai departe de județul în care s-au născut, din cauza condițiilor financiare precare ale familiilor lor și sunt pentru prima dată într-o tabără.

Demnă de remarcat este implicarea pe timpul vacanței a zece elevi voluntari de la Liceul Adventist din București, care au pus o parte din timpul lor de vacanță la dispoziția lui Dumnezeu pentru acești copii care provin din familii defavorizate și care nu au posibilități financiare.

Spre finalul taberei, copiii au avut parte și de două surprize inedite: concertul susținut de către solistul Robert Bede și vizita motocicletiștilor din Asociația Adven-

tist Motorcycle Ministry – AMM, care au oferit copiilor din tabără o întâlnire cu domeniul moto. Copiii au avut ocazia să vadă diverse modele de motociclete, să stea de vorbă cu motocicliștii și să aibă parte de plimbări cu motocicletele într-un spațiu ales să ofere condiții maxime de siguranță în cadrul taberei. Adventist Motorcycle Ministry este o asociație prezentă la nivel mondial, care din 2021 este prezentă și în România și are în componență membri ai Bisericii Adventiste care, pe lângă pasiunea pentru două roți, sunt uniți de dorința de a-i ajuta pe semenii lor.

Tabăra s-a realizat cu sprijinul financiar exclusiv din partea a trei sponsori. Dumnezeu să le răsplătească efortul!

Biserica Adventistă și ADRA România susțin educația!

Beneficiarii proiectului ADRA „Vreau la școală!” sunt copii cuminiți, harnici, silitori, apreciați de către autoritățile locale și cu rezultate foarte bune la învățătură, deși provin din familii vulnerabile, monoparentale și sunt permanent amenințați de abandon școlar.

Cei care doresc să se alătore echipei ADRA România în proiectul „Vreau la școală!” și să se implice o pot face prin:

- voluntariat
- donații materiale (în special rechizite școlare, produse alimentare și de igienă, dar și îmbrăcăminte)
- donații financiare în conturile ADRA sau
- donații pe site-ul adra.ro/doneaza, pentru proiectul „Vreau la școală!”
- donații de 2 euro prin SMS la numărul 8845 cu textul „ADRA”.

Începând cu anul 1990, Agenția Adventistă pentru Dezvoltare, Refacere și Ajutor – ADRA România se implică în special în proiecte de dezvoltare de care beneficiază întreaga populație. Conducându-se în proiectele asumate după mottoul „Dreptate. Compasiune. Dragoste.”, ADRA România aduce bucurie și speranță în viețile beneficiarilor prin promovarea unui viitor mai bun, a valorilor și a demnității umane. Furnizor de servicii sociale acreditat, ADRA România face parte din rețeaua ADRA Internațional, organizația umanitară globală a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea, una dintre cele mai răspândite organizații nonguvernamentale din lume, fiind activă în peste 118 țări și conducându-se după o filozofie care îmbină compasiunea cu spiritul practic, adresându-se oamenilor în nevoie, fără să facă deosebiri de ordin rasial, etnic, politic sau religios, cu scopul de a sluji umanității, astfel încât toți să conviețuiască așa cum Dumnezeu a plănuț. ■

ADRA România

Vis de copil – o tabără de neuitat! « CURIERULADVENTIST

7

„VICTIMA” PROPRIEI IUBIRI

Dintotdeauna, oamenii au visat să fie cei mai frumoși, cei mai inteligenți și cei mai bogați. Copiii își imaginează că soarele, luna și stelele se învârt în jurul lor. Ar trebui să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru că nu suntem cei mai frumoși, cei mai bogați și cei mai inteligenți oameni de pe pământ. Doar ziua veșniciei ne va descoperi câte drame am evitat pentru că nu am fost cei mai dintre cei mai. Păcatul poate debuta din curiozitate și plăcere, apoi se instalează confortabil în viața noastră, generând goliciune sufletească și dependență. Sunt trei numitori comuni în plasa căroră cad cei mai mulți muritori: banii, puterea și sexul. Apostolul Ioan îi definește în următorul mod: „Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume” (1 Ioan 2:16).

Istoria sacră ne-a fost lăsată pe paginile Sfintei Scripturi ca să ne fie pildă. Păcatul este asemenea unei pânze de păianjen care ne înfășoară pe nesimțite. „Să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne...” (Evrei 12:1) este îndemnul apostolului Pavel.

Lucifer a fost „victima” propriei înțelepciuni și frumuseți. Eva a fost „victima” propriei curiozități. Curiozitatea, ca instrument al cercetării, este bună, dar cu măsură. Într-o doză redusă sunt benefice îndoiala, gelozia, stresul și condimentele. Lot a fost „victima” propriei alegeri și avariții. Geografic vorbind, nu știm cu certitudine dacă Lot a luat-o spre stânga sau spre dreapta. Istoria vieții sale ne demonstrează că a virat „la stânga”. În limba gruzină, atunci când spui „virează la stânga”, spui „vei pierde”, iar când rostești „ia-o la dreapta”, spui „vei câștiga”. Dintr-o mare afacere, viața lui Lot a început să semene din ce în ce mai mult cu cea a unui *loser*. Dacă la început și-a așezat corturile aproape de Sodoma, sosirea îngerilor și a potopului de foc îl găsesc cu locuința și familia în mijlocul Sodomei. „Avram a locuit în țara Canaan, iar Lot a locuit în cetățile din câmpie și și-a întins corturile până la Sodoma” (Geneza 13:12). „Au luat și pe Lot, fiul fratelui lui Avraam, care locuia în Sodoma...” (Geneza 14:12).

Iacov a fost „victima” propriei minciuni. Din nefericire, una dintre cele mai prezente și credincioase triade umane din Scriptură – Avraam, Isaac și Iacov – a avut de dat corijențe la acest capitol.

Core, Datam și Abiram au devenit „victimele” propriilor răzvrătiri. Cu toate acestea, câțiva dintre urmașii lui

Core scriu 12 psalmi din totalul de 150. Poate ca o aluzie la corturile strămoșilor care au fost înghițite de hău, fiii lui Core scriu aceste gânduri memorabile: „Căci mai mult face o zi în curțile Tale decât o mie în altă parte; eu vreau mai bine să stau în pragul Casei Dumnezeului meu decât să locuiesc în corturile răutății!” (Psalmii 84:10). „Fiii lui Core n-au murit” (Numeri 26:11).

Acan a fost „victima” propriei lăcomii. Despre Iefta nu știm cu certitudine dacă a sacrificat-o sau a închinat-o Domnului pentru tot restul vieții ei pe fiica sa, însă, din nefericire, el a devenit „victima” propriei promisiuni.

Eli a devenit „victima” propriilor copii. „Eli a aflat și că (aceștia) se culcau cu femeile care slujeau afară, la ușa cortului întâlnirii. «Nu, copii, ce aud spunându-se despre voi nu este bine...»” (1 Samuel 2:22,24).

Ahitofel devine „victima” propriului sfat. „Sfatul dat pe vremea aceea de Ahitofel avea tot atâta putere ca și când ar fi întrebare chiar pe Dumnezeu. Tot așa era cu toate sfaturile lui Ahitofel, fie pentru David, fie pentru Absalom” (2 Samuel 16:23). Sfatul și suicidul prin spânzurare ale lui Ahitofel ne aduc aminte de puternicul sfetnic Haman, care are parte de același deznodământ. Ne mai poate aminti din istorie de sfatul și sfârșitul călugărului consilier Rasputin, care părea când înger, când demon.

Samson a devenit „victima” propriei puteri. Expresia „puterea ta cea mare” este dominantă în viața lui Samson

(Judecătorii 16:5; 16:6; 16:15). În ciuda unei asemenea puteri care venea de la Dumnezeu, în loc să urce, Samson cobora permanent. A doua dominantă a vieții sale a fost coborârea. Expresia „Samson s-a coborât” apare de șase ori (Judecătorii 14:1; 14:5; 14:7; 14:10; 14:19; 15:8). De obicei cobora după o femeie sau alta. Se spune că puterea îi ia mințile. Beția învingătorului este un drog foarte periculos. Cât de adevărată este vorba: „Dacă vrei să cunoști un om, oferă-i putere!” Samson își revine în momentul în care nu mai are „puterea cea mare”. Legat cu lanțuri de aramă, cu ochii scoși, Samson își revine în timp ce învârtea la rășnița filistenilor. Își vine în fire asemenea fiului risipitor.

Saul a devenit „victimă” propriei ambiții și aroganței. A uitat vremea când era un tânăr modest: „Samuel a zis: «Când erai mic în ochii tăi, n-ai ajuns tu căpetenia semințiilor lui Israel și nu te-a uns Domnul ca să fii împărat peste Israel?»” (1 Samuel 15:17). Cu toate că evreii au cerut un împărat cum aveau popoarele din jurul lor – ebr. *melek*: „împărat”, „rege” – Scriptura îl numește pe Saul doar cu ebr. *naghid*: „prinț”, „conducător”, „principe”. Doar Dumnezeu poate fi Împăratul! Doar Isus este Regele regilor și Domnul domnilor! (Apocalipsa 19:16). Asemenea titluri corup inima oamenilor. Evreii L-au respins pe Dumnezeu ca Împărat. Au respins conducerea teocratică. De trei ori, cartea Judecătorii ne amintește că „în vremea aceea, nu era împărat în Israel, fiecare făcea ce-i plăcea” (Judecătorii 17:6; 18:1; 21:25). Nu aveau un conducător, iar Împăratul fusese lepădat!

Nabal a devenit „victimă” propriei bogății și nebulii. La fel ca el, Ghehazi este „victimă” propriei lăcomii. Doar că în loc de solzi de aur, mâinile i se umplu cu solzi de lepră. Mamona era unul dintre zeii grecilor, care era responsabil cu lăcomia de bani și cu goana nebulă după lucruri materiale și posesiuni. „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt, sau va ține la unul și va nesocoti pe celălalt: Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6:24).

David a devenit „victimă” propriei plăceri senzuale. Aceasta se dezvoltă precum o caracatiță când ne retragem de pe front. David tocmai își luase o pauză de pe câmpul de luptă, unde oastea lui lupta cu fiii lui Amon. Plimbându-se pe acoperișul palatului regal, David survolează în vale toate casele supușilor săi. Palatele regale erau construite la cea mai mare înălțime, apoi, în funcție de rang, erau așezate și celelalte case ale supușilor. Casa Poporului din București domină ca un munte locuințele de pe bulevardul Unirii. Și cum „ochii văd, inima cere”, David cade în plasa poftelor ochilor. Firul acțiunii este cunoscut de cititorii Bibliei. Om după inima lui Dumnezeu nu este doar

David. Mai degrabă pare a fi Urie Hititul. Un păgân cu inima tăiată împrejur. Un om de o certă sensibilitate și credincioșie. Vă aduceți aminte cum reacționează când este invitat de David să se ducă acasă la nevastă-sa de la palatul regal? „«Chivotul, cei din Israel și cei din Iuda stau în corturi», i-a răspuns Urie, «iar stăpânul meu, Ioab, și slujitorii stăpânului meu și-au așezat tabăra în câmp. Cum aș putea, așadar, să merg acasă să mănânc, să beau și să mă culc cu soția mea? Viu ești tu și viu este sufletul tău că nu voi face un asemenea lucru»” (2 Samuel 11:11). O adevărată lecție de viață pentru „oamenii lui Dumnezeu”. Marea calitate a lui David este că își recunoaște păcatul indiferent de poziție și costuri. Câți oameni mărunți își recunosc greșeala astăzi?

Petru a cultivat atât de mult încrederea în sine, încât devine „victimă” sigură. Vă aduceți aminte cum promitea Petru că are să-L urmeze pe Isus în temniță și chiar în moarte? Dar vă amintiți de cântecul cocoșului și de privirea blândă a lui Isus? Aceeași privire, doi apostoli, două destine. Petru și Iuda. Amândoi – „victimele” prea marii încrederi în sine. Iuda a mai fost și „victimă” arginților. Multă vreme, Iuda nu și-a dat arama pe față, iar când a făcut-o a fost prea târziu. Era noaptea vieții lui. În noaptea a ieșit după ce a luat bucată și tot în bezna ei a sfârșit.

Dima a fost „victimă” dragostei de lume și a tinereții trăite departe de Domnul. „Căci Dima, din dragoste pentru lumea de acum, m-a părăsit” (2 Timotei 4:10).

Spre deosebire de salba de oameni zugrăviți mai sus, Mântuitorul a ales să fie „victimă” propriei iubiri. „S-a dat pe Sine Însuși la moarte și a fost pus în numărul celor fărădelege, pentru că a purtat păcatele multora și S-a rugat pentru cei vinovați” (Isaia 53:12). A murit ca noi să trăim. „Unind inimile credincioșilor prin legăturile părtășiei, ale dragostei și ale unității cu Hristos și cu Tatăl, lanțul de aur al iubirii face ca întreaga legătură să fie desăvârșită și oferă lumii o mărturie a puterii creștinismului, împotriva căreia nu pot exista argumente... Atunci, egoismul va fi smuls din rădăcină. Necredința va înceta să existe și nu vor mai fi certuri și dezbinări.”¹ ■

Daniel Nițulescu, doctor în istorie, pastor în Conferința Muntenia

¹ Ellen White. *Minte, caracter și personalitate*, 207.2.

**ALTRUIISM
SUPREM
DANIEL
NIȚULESCU**

**MÂNTUITORUL ISUS
A ALES SĂ FIE „VICTIMA”
PROPRIEI IUBIRI.
„S-A DAT PE SINE ÎNSUȘI
LA MOARTE”. A MURIT
PENTRU CA NOI SĂ TRĂIM.**

ÎȚI PASĂ?...

Una din întrebările unui test de personalitate mi-a atras atenția în mod deosebit. Întrebarea era cam așa: „Dacă cineva ți-ar oferi 50 de dolari și ți-ar spune să folosești doar atâți bani cât ți-ar rămâne după ce ai împărțit cu alții o parte din ei, ce sumă ai avea la dispoziție?”

ISUS A AVUT ÎN MINTE MAI MULT DECÂT MÂNTUIREA NOASTRĂ. EL A VRUT SĂ NE FACĂ PE NOI, PĂCĂTOȘII, PARTENERI CU EL ÎN ACEST PLAN DE MÂNTUIRE.

Prea adesea, pentru a aprecia valoarea personală, ne comparăm cu alții. Privim la ei, îi „cântărim” în gând, apoi rostim sentința: „egoist” sau „generos”. Ideea în sine nu este una rea: dorința de a atinge acel ideal pe care cu toții ni-l dorim: „Fiți desăvârșiți după cum Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit” (Matei 5:48).

Un aspect important al luptei pentru desăvârșire îl constituie relația dintre noi și semenii noștri. Dumnezeu ne-a creat ființe sociale și sociabile și ne-a stabilit ca mediu de dezvoltare fizică și spirituală în mijlocul unei societăți.

Planul inițial al Creatorului a fost ca toate ființele umane să aibă același statut și să se bucure de aceeași prosperitate materială și dezvoltare echilibrată psihosomatică. Rebeliunea împotriva lui Dumnezeu însă a făcut diferențele la care suntem martori, într-o lume degenerată de păcat și de consecințele lui.

În condițiile în care ne aflăm acum, cerul așază o responsabilitate însoțită de consecințe dintre cele mai pozitive pe umerii acelor care mărturisesc a fi „copiii lui Dumnezeu”.

Felul în care alegem să trăim această viață definește caracterul nostru și stabilește relația de indiferență sau preocupare/interes față de cei la care ne raportăm.

Isus Se identifica cu „frații Săi”

Suntem familiarizați cu pilda judecății finale, pe care o găsim în Evanghelia după Matei 25:14-46. Amintesc doar concluzia acestei pilde ca introducere la subiectul nostru – „Îți pasă?”

„Drept răspuns, Împăratul le va zice: «Adevărat vă spun că ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut»” (Matei 25:40).

Unii teologi folosesc această pildă a lui Isus pentru a susține ideea mântuirii prin fapte.

„Vezi – spun ei – Isus va da mântuirea celor care fac binele, care îi ajută pe cei săraci și au un spirit de com-

pasiune față de cei în suferință.” Este aceasta cu adevărat tema centrală a pildei?

Unul dintre principiile importante în interpretarea parabolilor este ca ideea-nucleu să se armonizeze cu toate învățăturile prezentate în Biblie. Se armonizează doctrina „mântuirii prin fapte” cu restul învățăturilor biblice despre acest subiect? Ce facem cu acest verset: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință, și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu – nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni” (Efeseni 2:8-9).

Contradicție? Prin definiție, toate învățăturile Bibliei se încadrează perfect în tema centrală: relația omului cu Dumnezeu în marele plan al mântuirii.

Concluzia parabolei? Suntem mântuiți prin credință, dar suntem judecați după fapte.

„Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul pe care-l va fi făcut când trăia în trup” (2 Corinteni 5:10).

Deși motivația venirii lui Isus în lumea noastră a însumat mai multe aspecte, unul dintre acestea a fost acela de a aduce mântuire păcătosului căzut în păcat. „Căci Fiul omului a venit să caute și să mântuiască pe cei pierduți” (Luca 19:10).

Această declarație a lui Isus este concluzia unei relații biblice excepționale, în care un păcătos fără prea multe șanse la mântuire experimentează cea mai frumoasă asigurare de la Cel care poate oferi viața veșnică. „Astăzi a intrat mântuirea în această casă, pentru că și acest om este fiul lui Avraam” (Luca 19:9).

La cine Se referă Isus în această declarație? La unul dintre ucenicii Săi? La mama Lui? La marele-preot sau la unul dintre cărturarii vremii? Nu! El vorbește despre Zacheu! Cine a fost Zacheu?

De câteva ori găsim în Biblie asocierea dintre păcătoși și vameși. „Mulți vameși și păcătoși au șezut și ei la masă cu El și cu ucenicii Lui...” (Marcu 2:15).

Deși conațional, iudeii îl considerau pe Zacheu unul dintre cei mai mari păcătoși din cauza rolului pe care îl avea în slujirea romanilor, adunând taxele pentru ei.

Parteneri cu Isus

Venind în lumea noastră, Isus a avut în minte mai mult decât mântuirea noastră. Ca un plan suplimentar, Isus a vrut să ne facă pe noi, păcătoșii, parteneri cu El în acest plan de mântuire.

„Parteneri cu Isus în planul mântuirii?” Nu este aceasta o erezie? Întotdeauna am știut și învățat pe alții că nu există decât un singur Mântuitor, și acesta este Isus Hristos. Statutul nostru este acela de „păcătos în disperată nevoie de mântuire”, și nu acela de „mântuitor”.

Ai dreptate. Isus nu ne-a încredințat nouă mântuirea oamenilor. El ne-a dat o altă misiune în cadrul acestui plan. Iată o relatare biblică ce explică misiunea mea în acest plan al restaurării. „După câteva zile, Isus S-a întors în Capernaum. S-a auzit că este în casă și s-au adunat îndată așa de mulți că nu putea să-i mai încapă locul dinaintea ușii. El le vestea Cuvântul. Au venit la El niște oameni care l-au adus un slăbănog, purtat de patru inși. Fiindcă nu puteau să ajungă până la El din pricina norodului, au desfăcut acoperișul casei unde era Isus și, după ce l-au spart, au pogorât pe acolo patul în care zăcea slăbănogul. Când le-a văzut Isus credința, a zis slăbănogului: «Fiule, păcatele îți sunt iertate!» (Marcu 2:1-5).

Prietenii paralizicului îi puteau arăta compasiune – la fel ca și prietenii lui Iov. Prietenii lui îl puteau ajuta financiar și susține emoțional. Prietenii lui îi puteau trimite mesaje de încurajare, asigurându-l de prietenia și dragostea lor. Dar ei nu puteau face două lucruri pentru cel legat de patul suferinței: să-i ierte păcatele și să-i dea asigurarea mântuirii.

După cum relatează Biblia, mai era ceva ce aceștia puteau face pentru prietenul lor neajutorat. Să-l conducă la Cel care putea face pentru el ceea ce lor le era imposibil. Și așa l-au adus la Isus.

Aducându-l la Mântuitorul, ei au arătat că le pasă de prietenul lor.

Dacă îți pasă... fă ceva!

„În primăvara anului 1897, Thomas Hanna, un pastor baptist în vârstă de 25 de ani, a căzut din trăsură și s-a lovit puternic la cap. Când și-a revenit era într-o stare de amnezie totală. Dr. Boris Sidis și asistentul său, doctorul Goodhart, au trebuit să-l învețe să vorbească, să mănânce și să meargă la baie, de parcă ar fi fost un copil. L-au plimbat în diverse locuri, la grădina zoologică și la cină cu familia. Mult timp, doctorul împreună cu asistentul lui s-au străduit să-i reactiveze memoria recreând scene din viața lui de dinainte de accident.

Într-o zi, Thomas a avut un moment când trecutul și prezentul s-au unit, iar memoria i-a fost restaurată. Și-a revenit complet și dr. Sidis a ajuns celebru pentru succesul avut cu acest pacient” (Glen Pease, *Doing Good*).

Un om a fost salvat pentru că unui medic i-a pasat de el. Fără un efort constant din partea lui și a echipei sale, pacientul ar fi murit sau ar fi rămas o „legumă” pentru tot restul vieții.

Trăim într-o lume contaminată de păcat, plină de paralizici – simbol al tuturor tragediilor care au loc zilnic.

Iată câteva din aceste tragedii relatate de Organizația Mondială a Sănătății, precum și alte surse:

A. Foamete: „În total, 5,6 milioane de copii sub vârsta de cinci ani au murit în 2016, aproape 15.000 zilnic.”

b. „La nivel mondial, 3 milioane de decese în fiecare an sunt cauzate de consumul de alcool.”

c. Se estimează că 5% dintre adulți suferă de depresie:

280 de milioane de oameni din lume suferă de depresie. Depresia poate duce la sinucidere. Peste 700.000 de oameni mor din cauza sinuciderii în fiecare an. Sinuciderea este a patra cauză de deces la tinerii de 15–29 de ani.”

Hunger Facts, www.helpingninjas.com

Consumul de droguri este direct și indirect responsabil pentru 11,8 milioane de decese în fiecare an.” www.ourworldindata.org

„În fiecare an, peste 10 milioane de bărbați și femei din SUA sunt supuși violenței domestice.” www.socialsolutions.com

Ne pasă nouă de ceea ce se întâmplă în jurul nostru? Când întâlnim pe cineva care aparține grupurilor menționate mai sus, nu putem avea decât una dintre cele două atitudini: îmi pasă sau nu îmi pasă. Urmează apoi decizia de a mă implica sau nu în acel caz.

Ce putem face pentru semenii noștri care se confruntă cu astfel de tragedii? Sunt milioane și milioane, iar noi suntem atât de limitați ca număr și posibilități materiale. Este foarte adevărat că suntem limitați fizic, geografic și financiar în șansele de a-i ajuta pe toți cei menționați mai sus. Și totuși Regele declară: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25:40).

Și tu poți face o diferență. Ilustrația pe care doresc să o folosesc nu este nouă. Învățătura ei este însă în afara limitei de timp. Într-o zi, un bărbat se plimba pe plajă, când a observat un băiat care se apleca, culegea și apoi arunca în ocean ceva anume. Apropiindu-se de băiat, acesta l-a întrebat: „Tinere, ce faci?” Băiatul a răspuns: „Arunc stele-de-mare înapoi în ocean. Dacă nu le arunc înapoi, în mediul lor, toate aceste vietăți vor muri.” Bărbatul a zâmbit și a spus: „Nu-ți dai seama că plaja este imensă și mii de stele-de-mare au eșuat? Crezi că aruncând în ocean câteva din ele, poți face o diferență!”

După ce a ascultat politicos, băiatul s-a aplecat, a luat o altă stea-de-mare și a aruncat-o în apă. Apoi, zâmbindu-i bărbatului, i-a spus: „Nu le pot salva pe toate, dar pot s-o salvez pe aceasta... și pe aceasta... și pe aceasta...”

**COLABORATORI
CU ISUS
MIHAIL
BACIU**

**ȘI TU, ȘI EU PUTEM FI
COLABORATORI ÎMPREUNĂ
CU ISUS ÎN SALVAREA
OAMENILOR DE LA MOARTE,
ARĂTÂND CĂ NE PASĂ
DE TOȚI CEI PIERDUȚI.**

Îți pasă de cei din jurul tău? Îmi pasă de ceea ce se întâmplă în jurul meu?

Arată că îți pasă...

Când vrei să-ți construiești o casă, care sunt criteriile după care alegi terenul pentru viitor?

- Posibilitatea de a accesa un drum principal și utilități
- Legile locale de zonare și restricții asupra proprietății
- Serviciu celular
- Cantitatea de timp și bani necesare pregătirii terenului

În încheiere, vreau să vă prezint o istorie fascinantă a unui om care a arătat semenilor lui că îi pasă. El era numit de cei din jur „The Angel of the Gap”. Istoria acestui om o puteți găsi pe internet: <https://personalexcellence.co/blog/don-ritchie/>.

Este vorba de Don Ritchie (1926–2012) un australian care avea alte criterii – mai bine spus doar unul – în alegerea locuinței: să fie cât mai aproape de semenii săi confrunțați cu crizele vieții. La un moment dat, Don a decis să-și construiască o casă. Neținând cont de criteriile de mai sus, a decis să țină cont de un singur principiu. Don a aflat că există un loc preferat de cei care caută să-și pună capăt vieții. Locul acela se numește The Gap – o stâncă oceanică din Sidney, Australia. Se estimează că aproximativ 50 de persoane se sinucid în fiecare an în acest loc.

Aflând acest lucru, Don a decis să-și construiască o casă cât mai aproape de Gap. Inima lui vibra de dorința de a face ceva pentru acești oameni veniți acolo cu gânduri sinucigașe. Care era metoda lui? Ce strategie folosea? Când vedea pe cineva – bărbat sau femeie – apropiindu-se și privind valurile care se loveau de țărnușul stâncos, căutând locul potrivit pentru a se arunca, Don se apropia zâmbind, apoi îl saluta cu un glas plăcut: „Bună! Ce mai faci? Casa mea este chiar aici! Nu ai vrea să servim împreună un ceai, o cafea?”

Erau mulți care îl ascultau și acceptau invitația. În ambianța unei camere frumos aranjată, pe două fotolii confortabile, Don își provoca invitatul să-i spună istoria vieții lui, fără întreruperi, fără consiliere, fără muștrări, fără avertizări, fără sfaturi... doar zâmbind și ascultând... Don știa că dacă îl poate determina să accepte invitația și să-l provoace să-și deschidă inima, salvarea lui este aproape sigură.

Don a salvat 160 de vieți în timpul vieții sale – aceasta este doar estimarea oficială. Numărul real se spune că ar fi peste 400, conform familiei sale. Asta a făcut Don timp de aproape 50 de ani.

„În 2006, Don a primit Medalia Ordinului Australiei pentru „serviciul adus comunității prin programe de prevenire a sinuciderii”. El și soția sa, Moya, au fost desemnați „Cetățenii Anului” 2010 de către Consiliul Woollahra, autoritatea guvernamentală locală responsabilă pentru The Gap. De asemenea, a primit Premiul erou local pentru Australia în 2011. Don a murit în 2012, la vârsta de 86 de ani.” – Celes, *How This Man Saved 160 People From Suicide*

Știi de ce a făcut Don asta? Pentru că îi păsa. Dar mie! Dar ție? Îmi pasă? Îți pasă? Nouă ne pasă? „În jurul nostru, sufletele pier în păcatele lor. Dar cât de puțini sunt cu adevărat împovărați cu această chestiune. Lumea pierie în mizeria ei, dar acest lucru cu greu îi mișcă chiar și pe cei care pretind că cred în cel mai înalt și mai larg adevăr dat vreodată muritorilor. Există o lipsă a acelei iubiri care L-a determinat pe Hristos să părăsească casa lui cerească și să ia natura omului, pentru ca omenirea să atingă umanitatea și să atragă omenirea la Divinitate. Există o stupeoare, o paralizie asupra poporului lui Dumnezeu, care îi împiedică să înțeleagă ce este necesar pentru acest timp” (E. G. White, *An Appeal for Mission*, p. 1).

„Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut” (Matei 25:40). Crezi că poți face diferența în viața unui semen doar ascultând istoria vieții lui și arătând că îți pasă de el și de problemele care îl frământă? Cu siguranță că nu-i poți ajuta pe toți. Nici Dumnezeu nu-ți cere aceasta. Nici Isus nu i-a putut ajuta pe toți cei din timpul Său. Este adevărat, uneori a făcut-o. „Erau sate întregi în care nu se mai auzea niciun geamăt de durere, pentru că Domnul Hristos trecuse pe acolo și vindecase toate suferințele locuitorilor” (E. G. White, *Steps to Christs*, p. 11).

Și tu, și eu putem fi colaboratori împreună cu Isus în salvarea oamenilor de la moarte, arătând că ne pasă, luându-ne timp să-i ascultăm, să-i conducem la Acela care le poate ierta păcatele și îi poate mântui. Aceasta este nu doar misiunea, ci și privilegiul nostru.

Îți pasă?... ■

Mihail Baciu, pastor în USA

ȘI NOI PUTEM FI COLABORATORI ÎMPREUNĂ CU ISUS ÎN SALVAREA OAMENILOR DE LA MOARTE, ARĂTÂND CĂ NE PASĂ, LUÂNDU-NE TIMP SĂ-I ASCULTĂM, SĂ-I CONDUCEM LA ACELA CARE LE POATE IERTA PĂCATELE ȘI ÎI POATE MÂNTUI.

SCURT COMENTARIU LA STUDIILE BIBLICE PROPUSE

Studiile din acest trimestru au conturat la un moment dat o idee potrivit căreia Pavel ar fi prezentat, dacă nu o nouă Evanghelie, cel puțin o nouă viziune religioasă pe care, în accepțiunea unora, ar fi împărtășit-o cu câțiva profeți contemporani ce activau de asemenea în biserica apostolică.

„Pavel nu este singurul care a primit o descoperire superioară a acestei taine, deoarece Duhul a descoperit-o și „sfinților apostoli și proroci” ai lui Hristos, într-un mod superior dezvăluirii planului lui Dumnezeu generațiilor anterioare (Efeseni 3:5). Termenul „proroci” de aici face probabil referire la cei care dețineau și manifestau darul profeției în primele biserici creștine din case particulare, și nu la profeții din Vechiul Testament. Taina care a fost cândva ascunsă devine acum ceea ce am numi „un secret deschis”¹.

Această viziune ar fi putut fi trecută cu vederea dacă nu ar fi fost preluată (și multiplicată astfel) cam în aceeași exprimare în alte două reviste independente.²

În *Comentariile Instructorului*, se evidențiază util, printre alte teme, și faptul că includerea neamurilor a fost marea taină și surpriză a lui Dumnezeu pentru omenire. Pavel a fost umilul administrator al acestui mister.

Și o idee oarecum complementară:³

„Evanghelia pe care o aduce Pavel evreilor este o evanghelie în care Hristos nu este obiect de publicitate, ci taina lui Dumnezeu ascunsă în ei. O taină publică este o taină falsă. Taina relației evreilor cu Dumnezeu, a drumului lor, a mântuirii lor nu poate fi scoasă la lumină, nu poate fi mediatizată. Tăcerea protejează această taină. De aceea, Pavel nu vorbește despre „taina evangheliei”, ci despre descoperirea unei moșteniri comune.”

Câteva comentarii se impun în mod firesc. Nu se știe care erau acei profeți ce certificau activitatea lui Pavel, căci nu sunt amintiți nicăieri în Noul Testament, deși sigur (în viziunea comentatorului) au existat. Desprindem încercarea acestuia de legitimare suplimentară a apostolului Pavel, iar completarea absenței unei presupuse piese din puzzle-ul conturat mental de autor ridică în plus

întrebarea: mai era nevoie de o confirmare umană suplimentară în afara celei divine? (Galateni 1:1).

Deși articolul următor este scris cu talent, mai arborizat, se introduce suplimentar ideea potrivit căreia, datorită *tainei* existente între Dumnezeu și Pavel, acesta primește o descoperire aparte la care se include și o relație cu un anumit grad de mister ce nu poate fi dezvăluit ori comunicat tocmai pentru că își pierde inefabilul, iar „tăcerea” protejează taina respectivă, evidențiată doar printr-o experiență strict particulară.

Sunt două idei care aparent se armonizează. Ambele pot aduce o mulțumire relativă cititorului distras și probabil puțini sunt cei care se întreabă dacă nu există cumva și o altă perspectivă de abordare.

Să afirmi că există niște elemente necunoscute este o ratificare pentru cursul lui Pavel, că un număr de câțiva proroci contemporani cu acesta i-au confirmat într-un mod necunoscut și cu mijloace neștiute opera, pe o idee deja transmisă de sute de ani de divinitate oamenilor (universalizarea lui Dumnezeu și comprehensibilitatea Lui față de toate popoarele, accesibilitatea omenirii fără opreliști la Dumnezeu), este o lipsă de delicatețe față de infailibilitatea textului biblic, o relativă brutalitate față de cuvântul sfânt. Și, până la urmă, cui folosește?

Cu intenția recunoscută de a găsi o imagine cât mai plastică, putem mărturisi că să sprijini ideea de mai sus, potrivit căreia Pavel este descoperitorul noului concept de globalizare a divinității ce necesita o validare contemporană, este ca și cum ai utiliza mâna stângă să te scarpini în partea dreaptă a capului. Adică ai dezvălui o imensă stângăcie!

Există dovezi credibile că au fost asemenea oameni ce manifestau darul profeției în perioada de constituire a bisericii apostolice sau ele sunt doar intuitive? Au existat alte persoane, practic premergătoare lui E. G. White în biserica primară (Ioel 2:28) cu mesaje comparabile? Cum de nu

COMUNICARE
DIRECTĂ
DAN
ȘERBAN

EXISTĂ DOVEZI
CREDIBILE DESPRE
PERSOANE CE MA-
NIFESTAU DARUL
PROFEȚIEI ÎN PERI-
ODA DE CONSTI-
TUIRE A BISERICII
APOSTOLICE SAU
ELE SUNT DOAR
INTUITIVE?

ii cunoaștem nominal? Cum de nu găsim nicio referință la ei în Noul Testament? Erau atât de insignifianți în ciuda calităților prețioase cu care erau binecuvântați? Putem fi noi considerați imparțiali interpretând astfel textul din Efeseni 3:5 cu precizarea ca substantivul „proroci” face probabil referire la cei care dețineau și manifestau darul profeției în primele biserici creștine? Într-o conversație ecleziastică cu pretenție de rigurozitate savantă, rămânem noi, ca biserică, credibili?

Este un set de întrebări ce nu poate fi invalidat. Iscat dintr-o afirmație!

Citind în registrul propriu și fără a polemiza cu materialele sus amintite, probabil mult mai credibile, având în vedere blazonul sub care se prezintă, ca să nu mai vorbesc de propria ignoranță cu privire la calitățile autorilor lor, nu am putut însă să nu observ că, începând de la profetul Isaia, paradigma asupra mântuirii omului este puternic completată, modelată sub inspirație. Isaia constată că de fapt Dumnezeu etnicizat de evrei este un Dumnezeu universal, iar pentru celelalte elemente specifice religiei proprii apar numeroase reinterpretări. Circumcizia nu mai este numai în trup (Geneza 17:12; Iosua 4:2,3), ci și cea a inimii (Deuteronomul 10:16; 30:6; Ieremia 4:4) sau a urechii (Ieremia 6:10), Dumnezeu nu mai este doar al evreilor, ci și al tuturor popoarelor (Isaia 2:2; 35:6,7), cu o eventuală preeminență a evreilor (supremația poporului ales este menținută – strategic?), Dumnezeu devine judecătorul tuturor neamurilor (Isaia 2:4). Inițial, poarta de intrare spre acest Dumnezeu era poporul evreu, însă în momentul în care acesta a clacat în misiunea sa de reprezentare a soluției divine, când „naționalizarea” lui Dumnezeu a devenit amenințătoare pentru însăși esența planului divin, totul a fost rescris, iar accesibilitatea la El s-a putut face în mod direct, fără o intermediere nenecesară (Isaia 56:7).

Este evident că această viziune de deschidere a profeților constituie de fapt „partitura” pe care o interpretează magistral Isus Hristos. Acesta Se întrupează, recunoaște adevăratele cerințe divine și admite practic că Dumnezeu este al tuturor oamenilor, că inimile trebuie schimbate indiferent de apartenența etnică, enunțând totodată necesitatea pocăinței și primordialitatea ei înaintea avantajului dat de genitori chiar cu importanță religioasă.

După această demonstrație practică, măiastră, a Fiului lui Dumnezeu, a lui Isus Hristos, apare pe scena istoriei Pavel, care, deși nu este dintre cei 12 apostoli, înțelege imediat „firul” subțire ce a

unit viziunile profețiilor din Vechiul Testament și pe care Mântuitorul a pășit cu o uriașă eleganță. Pavel are capacitatea să recunoască sub inspirație divină (Faptele 22:15) filamentul care unește strălucitor toate profețiile transmise profeților și are și îndemnarea să extragă esența mesajelor profetice ale Vechiului Testament prin suprapunerea prestației, comportamentului public și discursului lui Isus Hristos peste acest firet publicat. El observă cu claritate că nu există nicio inadvertență între cele două planuri, recunoaște mâna divină și se rânduiește ca un soldat smerit în oștirea ce-rească (Efeseni 3:14-16).

De fapt, departe de a fi deținătorul tainelor, apostolul Pavel nu face decât să preia și să rescrie în limbajul timpului său, dar relativ explicit și pentru generațiile următoare, ceea ce profeții nu au putut prezenta cu claritate și din cauza unor bariere culturale logice. Nevoia de ștergere a obstacolelor umane de natură etnică (binomul evreinemuri), trupești (binomul femeie-bărbat), ori de natură financiară (binomul bogat-sărac) devine o consecință firească a unui asemenea mesaj.

Pe de altă parte, se vorbește insistent, în context (Efeseni 3:6,9), de o taină a Evangheliei. Cel mai facil este să accepți că taina aceasta a însem-

**DUPĂ ACEASTĂ
DEMONSTRAȚIE
PRACTICĂ A LUI ISUS
HRISTOS, APARE
PE SCENA ISTORIEI
PAVEL, CARE, DEȘI
NU ESTE DINTRE
CEI 12 APOSTOLI,
ÎNȚELEGE IMEDIAT
„FIRUL” SUBȚIRE CE
A UNIT VIZIUNILE
PROFEȚIILOR DIN
VECHIUL TESTAMENT
ȘI PE CARE MÂNTUI-
TORUL A PĂȘIT CU O
URIAȘĂ ELEGANȚĂ.**

nat viziunea universalistă a Evangheliei. Caracterul său mondial și totuși strict personalizat, în acord cu cele spuse mai sus, este însă dificil de armonizat cu ideea unei taine în adevăratul său sens, mai ales că ea era descoperită și cunoscută în linii generale încă din timpul marilor și micilor profeți. Și dacă am evita să fim de acord total cu această idee, tot putem afirma cu minimă onestitate că totuși viziunea aceasta era acceptată în scrierile lor.

Apreciem totuși că o taină rămâne taină nu deoarece e ferecată de tăcerea de a nu i se discută toate detaliile, deși unele se cunoșteau – locul nașterii (Mica 5:2), misiunea (Isaia 61:1-11), scopul misiunii (Isaia 53:1-12) lui Isus Hristos – situație oarecum autoimpusă strategic, ca să nu afle dușmanii Evangheliei ceea ce urma să se întâmple (este posibilă această tactică la Dumnezeu?), ci pentru că deține în ea însăși elemente care nu pot fi explicate sau înțelese.

Taina nu este protejată de tăcere, încătușată de o liniște care ocultează protector și preventiv mesajul cu intenția vinovată de a acoperi vreo eroare. Taina este conturată pur și simplu de necunoaștere. Ori taina Evangheliei este cunoscută, este la drumuri și la garduri (Luca 14:23). Înseamnă că nu poate fi definită ca o taină reală decât în măsura în care în definiția generală este cuprins cel puțin un element cu adevărat necunoscut.

La rigoare nu este firesc să apreciem că, dacă există o taină a Evangheliei, aceasta întrunește elementele unei necunoscute câtă vreme ea nu este anunțată, recunoscută, identificată de Însuși Isus ca fiind ceva inexplicabil (Romani 11:33). Numai un asemenea mesaj va putea să devină obiect de studiu dincolo de bariera timpului omenesc⁴. Nu înseamnă că nu se cunoaște trendul general al unui mesaj ce trebuia transmis prin venirea lui Isus Hristos pe pământ. Dar chiar dacă am admite că el trebuia ocluzat pentru a i se asigura viabilitatea, ca să rămână în categoria enigmelor, înseamnă cel puțin că nu i se cunosc detaliile. Există desigur și reversul acestei gândiri care, deși poate aduce atingere vanității omenești, nu poate fi ignorat: a nu înțelege mecanismul procesului tainic prin care Dumnezeu a devenit om poate dezvolta și realitatea crudă că întreaga alcătuire depășea capacitatea emoțională și intelectuală a receptorilor creați.

Oare în ce constă o taină? Care e caracteristica sa definitorie? Nu cumva imposibilitatea de a fi descifrată? Cum ar putea deci o știre să rămână taină din moment ce conținutul său este ubicu

și arhicunoscut? Și cum poate fi ea ferecată de „tăcere”? O taină este șinuită de necunoaștere, căci toate dimensiunile sale tetravalente (dacă ne referim acum la taina particulară identificată de apostolul Pavel – Efeseni 3:18) sunt imposibil de accesat prin cunoașterea laică a lui Aristotel – teoretică (în grecește *theoria*), practică (*praxis*) sau productivă (*poiesis*) – sau prin cunoașterea propusă de Dionisie Areopagitul (în fapt o veritabilă metodă a reducerii la absurd⁵).

Experiența personală asistată de Duhul Sfânt rămâne singura stare de cunoaștere identificată de Sfintele Scripturi (Efeseni 1:17-18) și trebuie să recunoaștem obiectiv că practica particulară rămâne unicul procedeu măsurabil viabil, în măsura în care ceva nedimensionat poate fi delimitat.

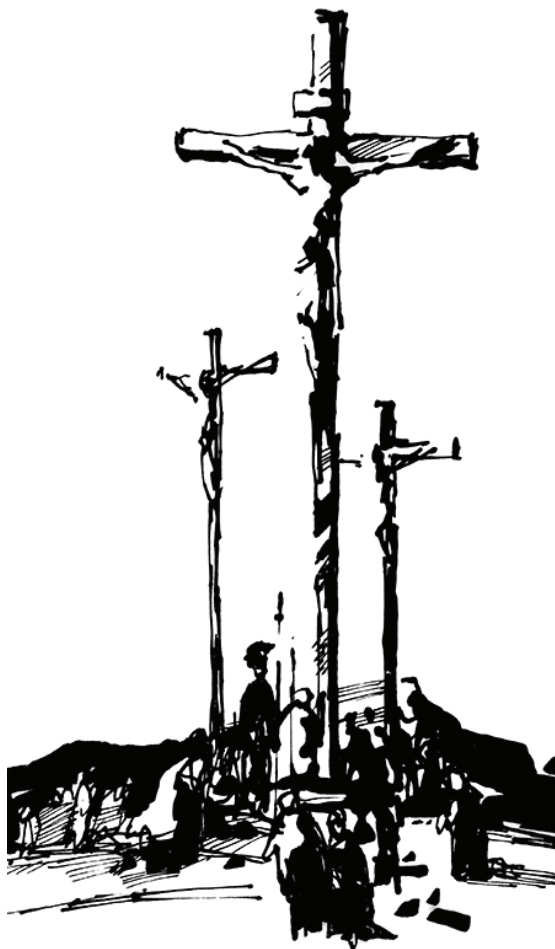
Mai apropiată de sensul teologic al afirmației de mai sus ar părea afirmația că taina la care se referea Pavel este însăși întruparea lui Isus Hristos. Aceasta a devenit o surpriză deopotrivă pentru toate lumile necăzute, dar și pentru lumea dominată de șarpele cel vechi (Apocalipsa 12:9). A fost și este încă greu de priceput cum Divinitatea a conceput un plan care a menținut-o „curată” juridic în raport cu păcatul și în același timp este găsită și soluția eliminării fărâdelegii din Univers, precum și modalitatea expierii unei întregi comunități (pământene), fără ca Autorul planului să poată fi acuzat de nedreptate ori subiectivism de către nici una dintre lumile căreia i se adresează, nici de lumile necăzute (Romani 2:24-26), nici de însuși Satana (Isaia 45:23; Romani 14:11)⁶.

Afirmăm că această cunoaștere a adâncimii, lungimii, lățimii și înălțimii lui Isus Hristos, a bogăției slavei tainei acesteia (Coloseni 1:27), a bogăției slavei moștenirii (Efeseni 1:18) nu poate fi percepută similar de toți oamenii sau de lumile necăzute, căci minunea întrupării nu este accesibilă în totalitate minților create. Cum adică să repudiezi păcatul, să-l distrugi pe cel care îl personalizează, dar în același timp să îți oferi libertatea să-i salvezi pe cei care au practicat păcatul, dar au solicitat îndurare, și totul fără să fii acuzat de injustiție? Există aici un mecanism total inaccesibil, de neînțeles în întregime, căci nu ne-au parvenit decât câteva frânturi!

Nașterea lui Isus Hristos din femeie este unul dintre cele și poate cel mai mediatizat lucru. Și cam la același nivel ar putea fi și antiteza sa – moartea, crucea – care are deopotrivă o sărbătoare religioasă, deși e drept, ușor mai cernită. Însă această întrupare ascunde în ea o posibilitate de salvare a comunității omenești și, deopotrivă, o

TAINA ESTE CONTURATĂ PUR ȘI SIMPLU DE NECUNOAȘTERE. ORI TAINA EVANGHELIEI ESTE CUNOSCUTĂ. ÎNSEAMNĂ CĂ NU POATE FI DEFINITĂ CA O TAINĂ REALĂ DECÂT ÎN MĂSURA ÎN CARE ÎN DEFINIȚIA GENERALĂ ESTE CUPRINS CEL PUȚIN UN ELEMENT CU ADEVĂRAT NECUNOSCUT.

**ELLEN G. WHITE
SUSȚINE CĂ TOCMAI
ACEASTĂ ȘTIINȚĂ
(CRUCEA LUI HRIS-
TOS, TAINA CRUCII)
VA CONSTITUI STU-
DIUL MÂNTUIȚILOR
ÎN VEȘNICIE. S-A
ÎNȚELES CĂ TAINA
CAPETELOR VIEȚII
– ÎNTRUPAREA ȘI
MOARTEA – CUPRIN-
DE ÎN EA ELEMENTE
UNICE CE IMPUN UN
STUDIU INTENS.**

posibilitate de salvare a onorabilității lui Dumnezeu în fața lumilor necăzute, cât și în fața lumilor conduse de prințul întunericului, conducătorul veacului acestuia (2 Corinteni 4:4). Este limpede că expiația este posibilă, că decontarea a fost deja stinsă, însă resorturile ce au declanșat-o, deși au fost gândite perfect, rămân în continuare cu o doză importantă de inexplicabil.

Scriitoarea americană E. G. White susține că tocmai această știință (crucea lui Hristos, taina crucii) va constitui studiul în veșnicie⁷. Din totdeauna s-a știut că Dumnezeu trebuia să fie accesibil celorlalți oameni, că vorbea încă din vechime cu muritorii sau prin alți oameni chiar neevrei (Numeri 22:12; 23:12). Dar, de asemenea, s-a înțeles că taina capetelor vieții – întruparea și moartea – cuprinde în ea elemente unice ce impun un studiu intens.

Plan divin! Impecabil! Nedat publicității în detalii până la împlinirea lui (Galateni 4:4), căci stabilitatea pământului trebuia asigurată de însăși domnia lui Dumnezeu (Psalmii 96:10)! Același Dumnezeu care Se circumscribe tainei care nici acum nu poate fi explicată, în ciuda trecerii a atâtor generații.

Nu cumva ar fi mult mai simplu să identificăm o explicație comună care să cuprindă toate ideile mai sus menționate fără a mai introduce în discuție elemente necunoscute cu posibile conotații mistice „taină” (proroci neidentificați în Noului Testament, taina mesajului universalist al apostolului Pavel)? Nu am obține o explicație mai decentă, cu un minim efort și fără o complicare inutilă? Nu ar fi mult mai natural să ne gândim că Pavel apelează firesc la situațiile prezentate de profeții vechi testamentari, care toți antici-pau, prevedeau, profetizau „accesibilizarea” lui Dumnezeu pentru întreaga omenire cu o relativă preeminență pentru poporul ales? Nu este mai natural să-l considerăm pe Pavel un continuator al chintesenței mesajelor profetice vechi testamente?

Cum era firesc, s-a trecut de la statutul comunitar la statutul individual, de la nivelul de societate la nivelul de individualitate. Dumnezeu nu Se mai lasă accesat prin interpușii unei anumite etnii, ci este oarecum „la liber”, este disponibil direct, fără nicio piedică, fiecărui individ care își dorește o relație personalizată fiindu-i pus acum la dispoziție în mod particular (Ieremia 29:13,14) un plan propriu de remediere, un „action plan” raportat direct la măreția planului tainic. Și apreciem că despre această taină vorbește de fapt Pavel în materialul pe care ciclul propus spre studiu îl dezbate. ■

Dr. Dan Romulus Șerban, medic primar, Drd. teologie UBB.

¹ <https://web.whatsapp.com/> p. 2, accesat 5.08.2023.

² Alexander Carpenter, „In the Teacher Comments, it helpfully highlights these themes: 1. Paul's prayer and ideal for the church was to view the church as the new humanity, including the Gentiles. 2. The inclusion of the Gentiles was God's great mystery and surprise to humanity. Paul was the humble steward of this mystery. 3. Because of the inclusion of the Gentiles, and thus of all humanity in the plan of salvation, the church became the display of God's wisdom, love, power, and glory, both on earth and throughout the universe.” <https://spectrummagazine.org/sabbath-school/2023/ecumenical-ephesians> accesat în 7.08.2023

³ <https://labirintulmagazin.org/category/scoala-de-sabat-2/> accesat în 7.08.2023.

⁴ „Întruparea lui Hristos a fost întotdeauna o taină și va rămâne pentru totdeauna o taină” – Scrisoarea 8, 1895 (publicată în *Comentariile biblice adventiste de ziua a șaptea*, vol. 5, p. 1129).

⁵ Drd. Nicolae Fer, „Cunoașterea lui Dumnezeu la Pseudo-Dionisie Areopagitul”, în *Glasul Bisericii*, anul XXX, nr. 1-2/1971, p. 95. calea catafatică (pozitivă sau afirmativă), care procedează prin afirmații, și calea apofatică, sau negativă, care procedează prin negații.

⁶ Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, <https://m.egw writings.org/ro/book/2711.2984#2984>, pp. 670, 671.

⁷ Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, p. 651 <https://m.egw writings.org/ro/book/2711.2862#2862>, accesată în 8.08.2011.

ARON MOLDOVAN

Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri, care v-au vestit Cuvântul lui Dumnezeu: uitați-vă cu băgare de seamă la sfârșitul felului lor de viață și urmați-le credința” (Evrei 11:7).

Întreaga frățietate din țara noastră și chiar de dincolo de granițele ei îl consideră pe Aron Moldovan, cel ce a fost pentru familia îndoliată soț, tată, bunic, iar pentru foarte mulți părinte spiritual, unul dintre „mai-marii noștri”. De aceea îl vom păstra cu drag în memoria noastră colectivă.

Nu poate fi uitat de cei ce locuiesc pe frumoasa vale a Gurghiului și au avut ocazia să-l cunoască. Aici s-a născut la data de 2 aprilie 1937, în localitatea Toaca, într-o familie destul de numeroasă de unsprezece frați. De mic copil a avut o pasiune care l-a marcat pentru toată viața: să învețe nu doar versete, ci capitole întregi din Biblie și în același timp să predice din aceste pasaje biblice. Poate vă întrebați cui putea predica un copil? Predica animalelor din grajd, ele erau audiența lui.

Preocupările spirituale l-au condus să încheie legământ cu Domnul prin apa botezului la o vârstă destul de fragedă, la paisprezece ani. La 19 ani este admis la Seminarul Teologic Adventist, pe care îl absolvă patru ani mai târziu, iar în condițiile regimului ostil de atunci a mai așteptat doi ani pentru a fi angajat ca pastor.

Un alt eveniment important este căsătoria cu Florica Ban, din localitatea Șepreș, în anul 1964. Sora Florica este cea care timp de 59 de ani i-a fost alături la bine și la greu, cu adevărat un ajutor potrivit, de aceea a iubit-o și a respectat-o toată viața. Rodul căsătoriei îl constituie cele două fete, Otilia și Aneta, precum și doi nepoți Stephanie și Viggo. Avem convingerea că aceste ființe dragi n-au lipsit din rugăciunile fratelui nostru Aron Moldovan.

Urmează ani de slujire în ținutul de vest al țării, timp de 13 ani, în două districte, Macea și Curtici, iar credințioșii din zona respectivă păstrează amintiri frumoase legate de activitatea sa. În anul 1975 este chemat să lucreze la Conferința Sibiu, cu sediul la Timișoara, în calitate de secretar al Conferinței, și continuă în această poziție de slujire până în anul 1989, timp de aproape 15 ani. Credințioșii din Conferința Banat, prin glasul reprezentanților Conferinței, mărturisesc: „Deși a plecat de trei decenii de la noi, am știut că o parte din inima lui a rămas până la ultima suflare în bisericile Conferinței noastre. Privim azi peste moarte și urmăm la ziua marelui advent cu dorința fierbinte a revederii.”

În anul 1990 primește o nouă chemare, de această dată la București, să slujească în cadrul Uniunii de Conferințe, iar în acest mod, de binecuvântarea slujirii lui să beneficieze biserica din întreaga țară. Mai întâi ca director de departament, apoi începând cu anul 1995, ca secretar al Uniunii de Conferințe. Activitatea fratelui Aron Moldo-

van se extinde ca profesor la Cernica (astăzi Universitatea Adventus), unde se remarcă prin cunoștințele profunde pe care le împărtășea studenților, dar și prin exigență, iar studenții au apreciat verticalitatea și onestitatea dânsului.

A fost un iubitor de carte și de învățătură. A scris mereu cu mult drag. Cărțile scrise vor continua să vorbească și să influențeze oamenii înspre bine: *Conștiința morală și educația morală; Răspunsuri la acuzațiile aduse lui Ellen White; Biserica adventistă și criticii ei; De la liniște spre furtună; Nici la dreapta, nici la stânga*. Nici chiar suferința și boala care au pus stăpânire pe ființa sa în ultima vreme nu l-au putut opri să studieze și să aprofundeze Cuvântul lui Dumnezeu.

În anul 2003, încheie activitatea de angajat al Uniunii de Conferințe, după 41 de ani de slujire. Pensionar fiind, continuă să lucreze, iar perioada ce urmează, aproximativ zece ani, considerăm a fi cea mai prolifică din întreaga sa viață. Numele pastorului Aron Moldovan devine tot mai cunoscut nu doar în Biserica Adventistă, dar și în afara ei. De acum, amvonul se mută în studioul Vocea Speranței și SperanțaTV. Datorită lui și a realizatorului Ioan Paicu, emisiunea „Vremea întrebărilor” devine una dintre cele mai îndrăgite. Nu puțini sunt cei care, datorită acestor emisiuni, au luat decizia de a-și preda viața lui Dumnezeu.

Pastorul Adrian Bocăneanu, împreună lucrător cu frațele Moldovan, a elogiat activitatea sa și a scos în evidență această perioadă de slujire. „Cu convingere, simplitate și modestie, claritate remarcabilă, pricepere izvorâtă dintr-o viață întreagă de cercetare a Cuvântului lui Dumnezeu, fratele Moldovan i-a condus pe mulți, foarte mulți, să ia o decizie pentru Dumnezeu. Persoana pe care eu o consider ca fiind prima botezată în urma viziunii acestor emisiuni este Ludmila Patras, din Republica Moldova.”

Ne place să credem că în ceruri mulți îl vor căuta și vor spune: „Vă mulțumesc, v-am văzut doar la televizor, dar mă bucur să ne vedem față către față. Dumneavoastră sunteți cel care m-ați ajutat să văd frumusețea adevărarilor biblice, să-L cunosc pe Dumnezeu.”

Pastorul Adalbert Orban menționa într-o postare: „De la fratele Aron Moldovan nu rămânem doar cu amintiri. Moștenirea pe care ne-a lăsat-o depășește sfera amintirilor.”

De aceea Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru ceea ce a fost fratele Moldovan pentru noi toți, pentru lecția de modestie, pentru ceea ce Evanghelia lui Hristos a realizat în viața lui, precum și a celor ce au avut ocazia s-o cunoască prin dânsul. ■

A consemnat **Ioan Câmpian Tătar**, director CPA

ALFABETUL ȘI LIMBAJUL PROFETIC

Un proroc este un om înzestrat cu capacitatea de a primi descoperiri speciale din partea lui Dumnezeu. O definiție simplă și foarte răspândită. Mesajul recepționat trebuie transmis către un grup de oameni. După această definiție, un proroc poate fi considerat un purtător de cuvânt al lui Dumnezeu, omul care comunică mesajul Său. La rândul lor, destinatarii mesajului pot deveni comunicatori către alți oameni.

Comunicarea are nevoie de un limbaj și de un mediu care să fie cunoscute și accesibile tuturor participanților pentru a se realiza. Pentru aceasta avem semiotica, o disciplină care se ocupă de felul în care funcționează comunicarea și semnificarea, de relațiile dintre cod și mesaj și reprezintă studiul semnelor și al codurilor. Elementul de bază în semiotică este semnul.

Comunicarea religioasă este cu atât mai dificilă, întrucât face legătura între noi și un spațiu supranatural și sacru, inaccesibil simțurilor noastre, și are nevoie de semne și simboluri pentru a se realiza. Iar această cunoaștere nu este opțională, ci este chiar mandatul Domnului pentru fiecare creștin în parte.

Evanghelizarea lumii este marea provocare și poruncă pentru biserică și pentru membrii ei. Că trebuie să o realizăm știm, dar cum să o facem este mai dificil și, uneori, din nepricepere, putem să facem o antilucrare.

În sens general, semnul este un indicator mai descriptiv care reprezintă un obiect sau poate indica o direcție sau un sens, cum sunt semnele de circulație sau indicatoarele rutiere. Însă simbolul are o anumită valoare diferită, fiind conotativ.

Termenul „simbol” vine din latinescul *symbolum* și poate fi interpretat ca reprezentând altceva, de altă natură. Originea cuvântului „simbol” este importantă pentru înțelegerea sensului său. El derivă din obiceiul grecesc antic de a sparge în bucăți o tăbliță de lut, revenindu-i o piesă fiecărui membru al grupului, la despărțire. Când grupul se aduna din nou, piesele se reasamblau (*sumbal-lein*, „a le aduna împreună”) ca într-un mozaic, și astfel se confirma identitatea sau apartenența la acel grup. Și Confucius vede semnele și simbolurile ca elemente care reglementează lumea, mai mult decât cuvintele sau legile.

Pentru creștini, Scriptura este baza și sursa de cunoaștere fundamentală. Cum ea a fost scrisă de autori diferiți și pe o perioadă lungă de timp, în epoci și culturi

diferite, avem nevoie de o decodificare corectă a Scripturii, care stă la baza înțelegerii ei. Concluzii eronate dau naștere la tot felul de biserici și grupuri religioase, fiecare cu pretenția că deține adevărul suprem pentru că deține înțelegerea cea mai bună. Chiar poporul evreu este un exemplu despre modul în care poate apărea un lanț de erori de interpretare profetică, având ca rezultat un bias de prognoză, adică o diferență mare între așteptările lor și realitatea evenimentelor care împlineau previziunile profetice.

Mintea ne minte

Gândirea umană are nevoie de semne, așa cum creierul nostru are nevoie de informații transmise prin impulsuri electrice pe care să le interpreteze după un cod propriu. Literale și cifrele sunt semne care aparțin rațiunii și sunt interpretate cu ajutorul aparatului cognitiv de care dispunem. Aici are loc interpretarea și înțelegerea realității înconjurătoare. Scrierea a apărut destul de târziu în istorie, iar primele forme de scriere erau mai degrabă iconografice, cu valoare de simbol. Ulterior apare și alfabetul, care facilitează transmiterea informațiilor și conceptelor într-un mod mult mai elaborat. Apoi are loc diversificarea și specializarea comunicării, care presupune formarea de termeni specifici fiecărui domeniu. Dacă studiezi matematica, vei folosi anumite noțiuni și semne specifice. Pasionații de chimie au ca alfabet tabelul lui Mendeleev. Pentru muzicieni, notele muzicale formează alfabetul. Pentru geneticieni, alfabetul are doar patru litere, cele patru baze azotate. Pentru fizicieni sau pictori, cele șapte culori fundamentale reprezintă alfabetul. Așa că o comunicare satisfăcătoare înseamnă o alfabetizare pe măsură și o cunoaștere a terminologiei specifice.

Dar înainte să avem alfabetul sau cifrele scrise, mintea noastră le avea deja întipărite. Când spunem că vedem doi copaci, în fapt vedem doar copaci, nu vedem nicăieri cifra doi, asta e doar în mintea noastră, iar din colaborarea dintre noțiuni care aparțin exclusiv rațiunii și simțuri, care aparțin corpului nostru, se formează realitatea cognoscibilă. Prin semne și simboluri grafice, externalizăm noțiuni aflate în mintea noastră și putem codifica mesaje pe care să le trimitem altora. Supărător și surprinzător este faptul că mintea noastră poate produce erori mari și ne putem păcăli. Dacă e un domeniu în care suntem analfabeți, este în modul în care operează mintea

și emoțiile noastre. Abia pe acest fundament putem construi scheme prin care să înțelegem lumea și am avea mai puține boli psihice, chiar am fi mai împliniți și fericiți. Dacă mai avem și pretenții cum că am cunoaște tainele profeției fără a ști ce e în capul nostru, atunci chiar ne mințim zdravăn.

Semne mesianice

Magii au recunoscut semnul venirii lui Mesia în steaua care i-a condus până la Betleem, în contrast cu poporul Său, care era complet pe lângă evenimentul cel mai important pentru ei, ca națiune. Domnul deplângea starea de ignoranță a poporului Său cu aproape șapte secole în urmă, pentru că nu Îl recunosc nici măcar la nivel de instinct, capacitate caracteristică animalelor. „Boul își cunoaște stăpânul și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său, dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine” (Isaia 1:3). Pe de altă parte, profetul Ioel a prezis că vor fi semne mari în întreg ecosistemul și chiar la nivel cosmic, cu referire la venirea Domnului. „Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc și stâlpi de fum; soarele se va preface în întuneric și luna, în sânge înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe Muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași pe care-i va chema Domnul” (Ioel 2:30-32).

Aceste semne nu pot fi ignorate. Poate că aceasta este partea de evanghelizare care ne revine în mod special. Rolul bisericii este acela de a explica evenimentele în așa fel încât să fie recunoscută prezența lui Dumnezeu în lumea aceasta. Dar o schimbare stranie de atitudine și comportament s-a produs de-a lungul istoriei poporului Israel, încât a fost nevoie de o corecție neplăcută din partea Domnului, datorită aceluși bias de prognoză prezentat anterior. „Fariseii și saducheii s-au apropiat de Isus și, ca să-L ispitească, I-au cerut să le arate un semn din cer. Drept răspuns, Isus le-a zis: «Fățarnicilor, fața cerului vă știți s-o deosebiți, și semnele vremurilor nu le puteți deosebi?»” (Matei 16:1-3).

Iar în predica de la Cincizecime, Petru arată că Domnul este Cel Prezis pentru că a fost validat prin semnele pe care le făcea. „Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți” (Faptele 2:22).

Semne istorice

Matei 24 prezintă o listă de semne, dar, spre deosebire de discuția anterioară din capitolul 23, când explicația a fost dată reprezentanților evrei aflați în slujbă în acea perioadă, acum explicațiile sunt date doar ucenicilor. „El

a șezut jos, pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El, la o parte, și I-au zis: «Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi *semnul* venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?»” (Matei 24:3). La această întrebare, Domnul oferă o listă de semne care culminează cu marele semn, predicarea Evangheliei în toată lumea.

Din punct de vedere istoric, unele semne sunt imediate, altele sunt programate în viitor, iar altele sunt escatologice. Din punct de vedere geografic, unele sunt proximale, aproape de Ierusalim ca punct de reper, altele sunt distale, până la marginile pământului.

Deși suntem tentați să credem că răspunsul putea fi mai concis și mai clar, lista este destul de complexă și chiar obscură, fiind nevoie de efort serios pentru a-l pricepe. Aceste semne pot fi falsificate, producând confuzie și rezultate nedorite. Iar pentru generațiile care aveau să vină era aproape imposibil să mai înțeleagă care erau normele și legile drepte.

„Potrivnicii Tăi au mugit în mijlocul Templului Tău; și-au pus semnele lor drept semne” (Psalmii 74:4).

„Semnele noastre nu le mai vedem; nu mai este niciun proroc și nu mai este nimeni printre noi care să știe până când...” (Psalmii 74:9).

În timpul din urmă, semnele false se înmulțesc și se diversifică gama reprezentărilor lor.

„Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se coboare foc din cer pe pământ în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei” (Apocalipsa 13:13-14).

Cea de-a doua fiară, și ultima care va lupta cu poporul lui Dumnezeu, își va folosi puterea coercitivă. Dar este mult mai mult decât atât. Puterea fiarei va fi și una intelectuală, filozofică, științifică, așa încât să amăgească. Un hoț neprins este considerat superior unui tâlhar care jefuiește folosindu-se de forța brută fizică.

„Acestea sunt duhuri de draci, care fac semne nemai-pomenite și care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului celui atotputernic” (Apocalipsa 16:14). Ultima contrafacere va însemna orice mijloc supranatural satanic pentru a amăgi la rândul ei.

Semne empirice

În cartea Faptele apostolilor întâlnim biserica rămasă după înălțarea Domnului, în fața celei mai mari provocări: să comunice Evanghelia lumii. Evanghelia, vestea

**DECODIFICARE
CORECTĂ
MUGUREL
ASAFTEL**

**DOMNUL DEPLÂNGEA
IGNORANȚA EVREILOR
PENTRU CĂ NU ÎL
RECUNOSC NICI MĂCAR
LA NIVEL DE INSTINCT.**

bună, era de fapt cea mai rea veste pentru evrei. Ea conținea condamnarea pentru cea mai mare și mai odioasă crimă comisă vreodată chiar de cei care aveau Scripturile. Și când crezi că ai mandat să acuzi și să descoperi faptele rele ale altora, constăți că și tu ești condamnat în același dosar. De aceea, misiunea era imposibilă prin puterea omului firesc. Oameni care critică biserica și conducerea ei sunt destui și cred că au o misiune profetică. Dar, de cele mai multe ori, se împlineste proverbul: „Râde ciob de oală spartă.” Ca Moise pe vremuri, care tremura în fața chemării știindu-și neputința lui, dar și îndărătnicia poporului, apostolii tremură de spaimă la gândul că trebuie să deconspire întreaga mizerie morală. De aceea are loc prima minune care va declanșa o avalanșă de alte semne și minuni care le dau curaj și certifică autenticitatea slujirii lor.

„Deodată, a venit din cer un sunet ca vâjăitul unui vânt puternic și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei și s-au așezat câte una pe fiecare din ei” (Faptele 2:2).

Apoi, primii credincioși îndrăznesc să ceară putere și semne care să ateste lucrarea lor. Rugăciunile lor devin fierbinți și concrete. „Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mâna, ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin Numele Robului Tău celui sfânt, Isus” (Faptele 4:29-30).

„Prin mâinile apostolilor se făceau multe semne și minuni în norod” (Faptele 5:12).

„Ștefan era plin de har și de putere și făcea minuni și semne mari în norod” (Faptele 6:8).

Semne profetice

Cartea Apocalipsa este plină de semne și simboluri. De exemplu, fiarele din Apocalipsa sunt simboluri pentru imperii și religii. Nimeni nu vede pe stradă o fiară sau un monstru cu șapte capete, dar ea este cât se poate de reală. Însă între realitatea istorică și imaginile simbolice trebuie să existe o corespondență semantică. Literatura în sine este la fel de importantă pentru oameni ca și știința. Însă literatura apocaliptică este specială. Abundența de imagini, semne și simboluri face necesară o alfabetizare specifică pentru a o înțelege și a căpăta folos din ea. Biblia este dicționarul profetiei, iar simbolurile pot fi considerate literele cărții. Tocmai de aceea a apărut Biserica Adventistă. Multe mișcări au făcut misiune în epocile anterioare secolului al XIX-lea. Chiar

Biserica Catolică a făcut o mare lucrare misionară, mai ales după Reforma protestantă. Universități, spitale sau lucrări artistice memorabile sunt produsul bisericii creștine dinaintea Reformei.

Bisericile protestante, pe de altă parte, au re-adus în centrul atenției mesajul Evangheliei, așa cum era scris, și au dezvăluit corupția bisericii. Însă, la capitolul interpretare profetică, ideea generală era că Apocalipsa e o carte sigilată, compusă din simboluri care ne depășesc puterea de a înțelege. Tocmai aici apare mișcarea adventistă, care propune o corespondență între simbolurile profetice și evenimentele istorice, arătând că istoria este un drum real, presărat cu evenimente reale și care culminează cu revenirea în slavă a Domnului Hristos, eveniment la fel de real.

Profețiile nu sunt mituri sau utopii, așa cum nici Geneza nu este un mit. Atât actul creației, cât și escatologia sunt reale, dar prezentate în limbajul Bibliei. De aceea, biserica trebuie să spună clar, pe înțelesul oricui și în mod eficient, planul Domnului pentru acest timp. În fața acestei descoperiri, fiecare să decidă ce va face cu viața sa. Orice eroare duce la neîncredere și, în final, la eșecul unei biserici. Asta nu înseamnă să ne aventurăm pe terenul improvizațiilor hermeneutice și să construim tot felul de planuri care mai de care mai bizare, doar pentru că suntem sub presiunea evenimentelor și cererea de explicații este mare. Nevoia și presiunea sunt reale, de aceea o alfabetizare și chiar o cultură profetică spirituală este de importanță vitală și urgentă. ■

Mugurel Asaftei, secretar, Conferința Moldova

TABLE ȘI TABLE

Dacă Dumnezeu li S-ar arăta oamenilor într-o formă vizibilă și ar fi văzut de toți, S-ar lăsa fotografiat, filmat, așa încât nimeni nu ar putea contesta lucrul acesta, dar după aceea nu S-ar mai arăta, ce ar zice oamenii după 200 sau 300 de ani? I-am pus întrebarea aceasta unui tânăr din biserică și mi-a răspuns clar: „Ar zice că a fost un mit!”

A avut perfectă dreptate și acesta a fost răspunsul pe care îl așteptasem. A fost un mit! Pentru cei ce nu au văzut realitatea, aceasta nu a existat, ci a fost o înșelăciune, o născocire, un mit.

Așa cum citim în capitolul 20 din cartea Exodul, un popor întreg a auzit glasul lui Dumnezeu rostind Cele Zece Porunci: „Ei i-au zis lui Moise: «Vorbește-ne tu însuși și te vom asculta, dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu, ca să nu murim»” (versetul 19). „A fost vreodată vreun popor care să fi auzit glasul lui Dumnezeu vorbind din mijlocul focului, cum l-ai auzit tu, și să fi rămas viu?” (Deuteronomul 4:33).

După ce a repetat din memorie Cele Zece Porunci în fața poporului Israel la marginea Iordanului, Moise a zis: „Acestea sunt cuvintele pe care le-a rostit Domnul cu glas tare pe munte, din mijlocul focului, din nori și din negură deasă, fără să adauge ceva. Le-a scris pe două table de piatră și mi le-a dat” (Deuteronomul 5:22).

Rețineți aceste fragmente din text: „Domnul a rostit cu glas tare cuvinte, *fără să adauge ceva*, pe două table de piatră, mi le-a dat” (lui Moise).

După ce a petrecut patruzeci de zile și patruzeci de nopți în post total în fața Domnului pe muntele Sinai, Moise a revenit jos în tabără: „Moise s-a întors și s-a pogorât de pe munte, cu cele două table ale mărturiei în mână. Tablele erau scrise pe amândouă părțile, pe o parte și pe alta. Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu și scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table” (Exodul 32:15,16).

Deci atât tablele, cât și scrisul de pe ele erau lucrarea lui Dumnezeu. Moise a primit acele două table și a venit jos de pe munte; urma să le pună mai târziu în chivot, care atunci nu era încă manufacturat. Dar ce a făcut cu ele? Când a văzut vițelul de aur și închinarea idolatră a poporului, a făcut ceva incredibil: „Moise s-a aprins de mânie, a aruncat tablele din mână și le-a sfărâmat de piciorul muntelui” (versetul 19).

Dumnezeu nu a condamnat mânia aceea a lui Moise, cum a făcut mai târziu la apele Meriba (vezi Numeri 20:1-13). Acum era o indignare sfântă, acceptată

de Dumnezeu. Nu citim nici că Domnul l-ar fi muștrătat pentru sfărâmarea tablelor. A fost un gest simbolic, care arăta că poporul călcăse, sfărâmasă legământul făcut cu Dumnezeu, despre care este vorba în Exodul 19:1-8.

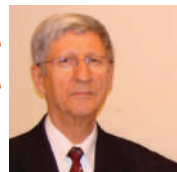
Ascultați mai departe: „Domnul i-a zis lui Moise: «Taie două table de piatră ca cele dintâi și Eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintâi, pe care le-ai sfărâmat!»” (Exodul 34:1). „Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N-a mâncat deloc pâine și n-a băut deloc apă. Și Domnul a scris pe table cuvintele legământului, Cele Zece Porunci. Moise s-a pogorât de pe muntele Sinai cu cele două table ale mărturiei în mână” (versetele 28 și 29).

A doua serie de table nu a mai fost lucrarea lui Dumnezeu, ci a lui Moise, dar scrisul a fost scrisul lui Dumnezeu: „«Taie două table de piatră ca cele dintâi... Eu voi scrie pe ele cuvintele care erau pe tablele dintâi, pe care le-ai sfărâmat.» ... Și Domnul a scris pe table cuvintele legământului, Cele Zece Porunci.”

Cele Zece Porunci – ediția I și ediția II. Când un scriitor scoate o a doua ediție a unei cărți, în ea mai face îmbunătățiri, eliminări, adăugări, modificări. Dumnezeu a scris Cele Zece Porunci pe două table de piatră de două ori, cum am zis, ediția I și ediția II. A doua ediție a fost exact ca prima. Nicio modificare, nicio corectură, nicio eliminare, nicio îmbunătățire. Pentru că nu era nevoie. Dumnezeu nu Se corectează, pentru că El nu greșeste niciodată; El nu Se schimbă, pentru că este neschimbător (vezi Maleahi 3:6).

Cele Zece Porunci au fost identice în prima ediție și în a doua ediție. Niciodată Dumnezeu nu Și-a modificat poruncile. Pentru că nu este nevoie. Cum au fost în timpul lui Moise și cum fuseseră din veșnicie până atunci, așa au fost după Moise, după venirea lui Mesia, după apostoli, după oricine și după orice. Pot fi formulări diferite pe diferite planete, nu știm, dar aceeași esență, același conținut. ÎN VECII VECILOR! BUCURAȚI-VĂ! AMIN! ■

**CONSTITUTIA
IMUABILA
ȘTEFAN
RADU**

**CELE ZECE PORUNCI
AU FOST IDENTICE ȘI
ÎN PRIMA EDIȚIE, ȘI ÎN
A DOUA EDIȚIE. NICI
NICIODATĂ DUMNEZEU
NU ȘI-A MODIFICAT
PORUNCILE.**

Pastor Ștefan Radu, doctor în teologie

FIRUL ROȘU CARE STRĂBATE CARTEA APOCALIPSA (III)

Uriașa campanie misionară a bisericii primare de cucerire a lumii

Odată ce s-a confirmat biruința Domnului Isus privind rolul Său de Miel, de către forul suprem al Cerului, nimic nu mai putea împiedica desfășurarea planului de mântuire până la capăt. Dacă în capitolul 5 din Apocalipsa constatăm împlinirea primelor trei sărbători incluse în Sărbătoarea Pascală, urmează împlinirea Cincizecimii. Această împlinire ne este prezentată în capitolul 6 într-o manieră impresionantă:

„Când a rupt Mielul cea dintâi din cele șapte peceti, m-am uitat și am auzit pe una din cele patru făpturi vii zicând cu un glas ca de tunet: «Vino și vezi!» M-am uitat și iată că s-a arătat un cal alb. Cel ce sta pe el avea un arc; i s-a dat o cunună și a pornit biruitor și ca să biruiască” (Apocalipsa 6:1,2). În acest tablou simbolic al calului alb recunoaștem biserica primară, întemeiată de Domnul Isus Hristos, așa cum era în Ziua Cincizecimii, pregătită pentru a-și începe misiunea mondială.

„Albul” reprezintă puritatea tezaurului complet al adevărului primit direct din partea Domnului Isus Hristos, adevăr cunoscut, crezut, trăit de biserica primară.

Alura ei de „cal de luptă” reprezintă tăria și înzestrarea ei completă, cu toate darurile necesare, în urma revărsării la Cincizecime a Duhului Sfânt, reprezentantul Mântuitorului, pentru îndeplinirea mandatului ei de a cuceri lumea cu mesajul Evangheliei mântuirii prin Isus. Conform misiunii primite, biserica a pornit biruitoare, cucerind mase largi de oameni chiar din prima zi, Ziua Cincizecimii, mai întâi în Ierusalim, apoi în toată Iudeea,

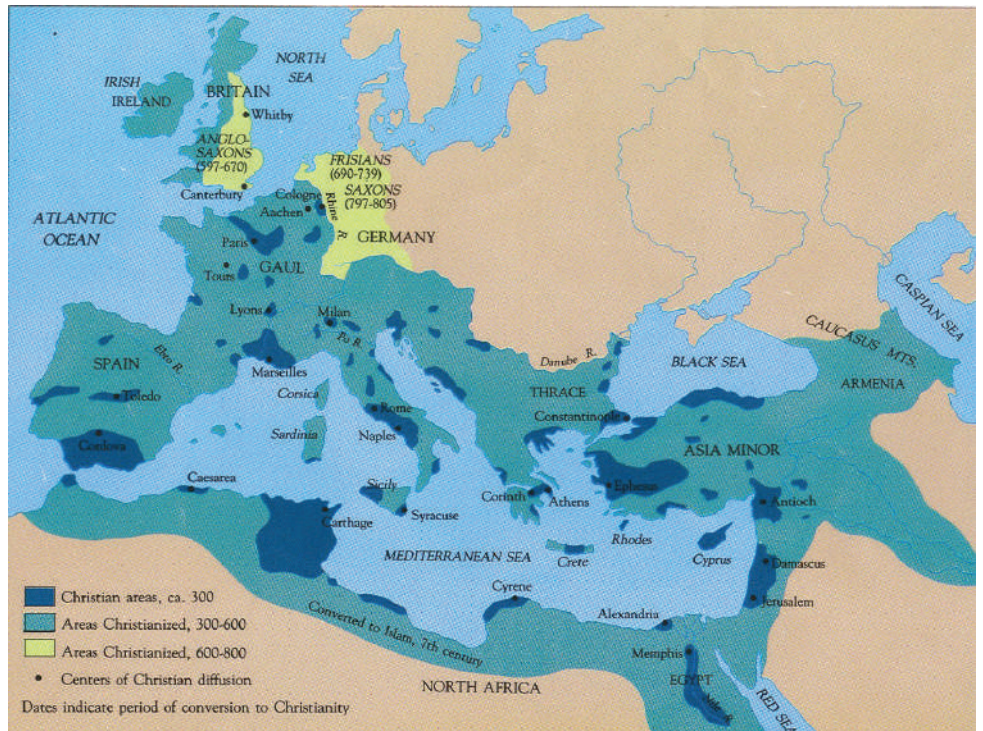
în Samaria și într-un timp relativ scurt a ajuns până la marginile pământului, așa cum notează apostolul Pavel în Epistola către coloseni: „Cuvântul adevărului Evangheliei, care a ajuns până la voi și este în toată lumea, unde dă roade și merge crescând, ca și între voi” (Coloseni 1:5,6).

Chiar în Ziua Cincizecimii, o minoritate de cca 120 de credincioși, în frunte cu apostolii, a pornit „biruitoare ca să biruiască” o lume întreagă. Această exprimare este foarte interesantă, arătând că, în ciuda numărului mic, a resurselor puține, a mijloacelor rudimentare de atunci și a unei lumi păgâne atât de ostile, reușita și biruința nu erau o probabilitate, ci o certitudine absolută. Biserica primară a pornit deja biruitoare și a rămas biruitoare până la capăt. Secretul acestei biruințe constă în doi factori de bază:

- conducerea Duhului Sfânt și
- adevărul irezistibil al Evangheliei pe care îl propovăduia.

Dar, din păcate, în confruntarea bisericii cu lumea, cu păgânismul, cu diferitele ideologii filozofice păgâne, deja după primele veacuri, culoarea bisericii avea să se schimbe. Roșul marti-

CONFORM MISIUNII PRIMITE, BISERICA A PORNIT BIRUITOARE, CUCERIND MASE LARGI DE OAMENI CHIAR DIN PRIMA ZI, ZIUA CINCIZECIMII, MAI ÎNTÂI ÎN IERUSALIM, APOI ÎN TOATĂ IUDEEA, ÎN SAMARIA ȘI ÎNTR-UN TIMP RELATIV SCURT A AJUNS PÂNĂ LA MARGINILE PĂMÂNTULUI.

riului eroic este urmat de negrul compromisiilor și apoi de galbenul livid. Creștinismul oficial se caracterizează prin tot mai multe „forme de evlavie”, dar tăgăduind puterea reală a adevărului de a transforma în bine caracterul omului. În locul călărețului biruitor de pe calul alb, apare călărețul negustor de pe calul negru, care transformă valorile Evangheliei mântuitoare în marfă care se vinde pe bani. În final, în etapa reprezentată de calul gălbui, mijloacele prin care biserica creștină oficială se impune și cucerește sunt pedeapsa cu moartea și frica de iad, mai ales în anii Inchiziției.

Un singur exemplu este felul în care au fost convertiți aztecii din America de Sud, Mexic, la catolicism: „Cortes i-a învins pe azteci și i-a forțat să se convertească. Distrugerea idolilor, a templelor, răpirea copiilor azteci, uciderea nobilimii și practicarea creștinismului au fost impuse prin forță în cea mai mare parte asupra aztecilor de către spanioli. Aceste abordări erau modul în care spaniolii subminau religia nativă și făceau creștinismul triumfător. După cum scria Braden, «așa a început convertirea indienilor din lumea nouă». Aceasta însemna că tactica coercitivă a lui Cortes a pus frica în mintea aztecilor până la punctul în care aztecii nu și-au mai practicat credința. Prin urmare, odată cu distrugerea religiei aztece, Cortes a început convertirea aztecilor la catolicism. Această metodă de forță, deși eficientă, nu a fost semnificativă în sensul creării și menținerii unei bune închinări creștine” (*The Lambda Alpha Journal*, p. 71, Alexia Dovas: „De ce s-au convertit aztecii la catolicism?”).

Istoria bisericii primare repetă aceeași schemă pe care o prezintă istoria generației formate în pustiu, generația lui Moise și Iosua, o generație fidelă lui Dumnezeu, generația de eroi ai credinței, cea care a cucerit Canaanul. Dar generațiile următoare, cele din perioada judecătorilor, au fost mereu contaminate de practicile idolatre ale popoarelor păgâne din vecinătate, iar consecința a fost faptul că Dumnezeu a îngăduit drept pedeapsă să devină supușii acestor păgâni în repetate rânduri. După o succesiune de judecători, în ultimii ani ai profetului Samuel, poporul a cerut să aibă un rege precum au popoarele învecinate.

„Samuel n-a văzut cu plăcere faptul că ziceau: «Dă-ne un împărat ca să ne judece.» Și Samuel s-a rugat Domnului. Domnul a zis lui Samuel: «Ascultă glasul poporului în tot ce-ți va spune, căci nu pe tine te leapădă, ci pe Mine Mă leapădă, ca să nu mai domnesc peste ei» (1 Samuel 8:6,7).

Perioada celor șapte trâmbițe este identicul acestei scheme. După perioada de glorie a bise-

ricii primare, a bisericii de martiri, a marilor cuceriți misionare, în urma edictului împăratului Constantin (anul 313 d.H.) prin care creștinismul primește drepturi depline, urmează perioada marilor compromisiuri. Doctrina creștină biblică este invadată de elemente ale filozofiei grecești și de practici păgâne care au fost îmbrăcate în haine creștine. Mai ales în creștinismul din Egiptul de Jos și în Grecia apare un sincretism între învățăturile Bibliei și filozofie. Principiile creștine încep să fie susținute cu argumentele filozofiei grecești.

Apoi a urmat instaurarea unui papă, ca reprezentant pământesc al Domnului Isus, prin acesta înlocuind de fapt rolul Duhului Sfânt. Deosebirea față de ce a făcut poporul Israel pe vremea lui Samuel constă în faptul că pentru o asemenea funcție în biserica creștină nu există nicio aprobare divină.

Trâmbițele reprezintă judecata divină și măsurile de pedeapsă îngăduite de Dumnezeu, constând în invaziile diferitelor popoare barbare în Europa creștină. Aceste judecăți culminează cu judecata finală a întregii omeniri. De pildă, marele reformator Martin Luther considera invaziile turcești ca fiind pedepse divine îngăduite de Dumnezeu pentru vinovățiile bisericii creștine din timpul său:

„În această scrisoare despre turci, Luther s-a bazat pe revelația lui Ioan, descriindu-i pe turci drept „a patra trâmbiță” (Apocalipsa 8:12) și comparând comportamentul lor în captivitate cu comportamentul celor două fiare (Muhammad și papalitatea) (Apocalipsa 13:10). Așa că (Luther) mai spune: «De aici trebuie să rezulte că turcul va fi în Imperiul Roman și trebuie să fie conținut în fiara a patra.» L-a numit pe papa ca fiind antihrisul... Din punctul său de vedere, turcii au fost doar flageluri trimise pentru a pedepsi creștinii pentru păcatele lor. Nu întâmplător cele două scrieri principale referitoare la turci au fost scrise în anul celui mai mare pericol, 1529, când trupele otomane au asediat Viena (1541)” – Yüksel Gürsoy, „Martin Luther despre turci. Nicio reformă fără dușman și frică” (Selçuk, Turcia).

Așa își găsește împlinirea „ziua trâmbițelor” din șirul sărbătorilor ceremoniale, sărbătoarea menită să anunțe judecata divină. Cele șapte trâmbițe anunțau doar „micro-judecăți” anterioare mării judecăți finale, care privește întreaga lume. Va urma. ■

**FLACĂRA
NESTINSA
EMILIAN
NICULESCU**

**PROFEȚIA NE ARATĂ
CĂ BISERICA PRIMARĂ
A PORNIT DEJA BIRU-
ITOARE ȘI A RĂMAS
BIRUITOARE PÂNĂ
LA CAPĂT.**

Emilian Niculescu, pastor pensionar

SCURTĂ INCURSIUNE ASUPRA INIMII OMENEȘTI ȘI A RENAȘTERII EI (II)

6. Cum era Isus în această privință? Avea Isus emoții egocentrice ca noi?

Când întâlnește femeia bolnavă de dropică în sinagogă, Isus o vindecă într-o zi de Sabat. Certat de farisei, El le răspunde prin întrebarea: „Dar dacă fiul vostru ar fi căzut într-o groapă, l-ați fi scos?” Cu alte cuvinte: această femeie este o fiică a Mea căzută într-o groapă, așa de urgentă este vindecarea ei. Isus este cuprins de milă instantaneu. O milă care chema la acțiune urgentă. O milă pe care fariseii nu o simțeau. Isus acționează conform milei, în defavoarea imaginii Sale în fața fariseilor.

În episodul întâlnirii cu femeia samariteană la fântână, din cuvintele Domnului Isus: „...Eu am de mâncat o mâncare pe care voi n-o cunoașteți” (Ioan 4:32), putem întrevedea emoții de bucurie echilibrată, dar consistentă. O bucurie lipsită de egocentrism. Ucenicii Lui plecaseră să găsească mâncare, îi era deci foame și lui Isus. Nu era bucuria consumării alimentelor ceea ce simțea după discuția cu samariteanca, ci era bucuria că cineva poate ieși din viața de păcat. Aceste emoții nu sunt rodul reacției inimii egocentrice, nici rezultatul analizei hedonice a situației, ci sunt emoții altruiste care depășesc foamea.

Aici nu putem spune dacă emoțiile lui Isus s-au declanșat în mod automat în momentul când femeia l-a să găleata și pleacă sau survin în urma analizei gândirii sale, ori din ambele. Dar în armonie cu ceea ce a simțit, Isus face un plan de acțiune. Rămâne deci fidel simțirii Sale și predică trei zile în acea localitate din Samaria. În mod cert, Isus trăiește aici o formă de bucurie pe care ucenicii încă nu o cunoșteau și probabil nici mulți dintre creștinii de azi. „Și roada duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea...” (Galateni 5:22). Chiar dacă sunt multe episoadele în care Isus acționează din milă, sau nu acționează în situații când în mod normal oricărui om i-ar fi fost frică, exemplul cel mai semnificativ îl avem în fața crucii. În realitate, o ființă umană se zbate să scape dacă îi este atacată viața, chiar și după ce își pierde cunoștința, mușchii tresar să se elibereze din strânsoare. La Isus nu vedem emoții de frică, nici măcar instincte de autoapărare, și nu pentru că nu a simțit durere. „Ca un miel pe care-l duci la măcelărie...” (Isaia 53:7).

Această formă de reacție pare dincolo de natura umană. Orice om s-ar fi zbătut măcar din reflex. De ce în inima lui Isus nu se nășteau aceste emoții automate de natură egocentrică? În mod cert, relatarea faptelor nu putea fi inventată, pentru că nu era cunoscută forma de reacție a naturii umane emoționale. N-au tresărit în inima și trupul lui Isus emoțiile egocentrice de frică, nici mânia pentru nedreptatea și cruzimea suferite, nici orgoliul, nici dorința de răzbunare care se nasc în mod automat în ființele umane. Și chiar dacă un om ar încerca să se abțină, este imposibil să nu apară reflexul de eliberare, sau manifestările fricii, este imposibil să nu facă referiri la motivul pentru care se sacrifică, sau cel puțin să nu se zbată în mod incoștient.

De ce biciul nu trezea mânia în Isus, cea mânia de natură incoștientă măcar? De ce nu se declanșează automat nici frica în mod reflex, nici panica, nici scrâșnitul dinților, nici dorința de răzbunare sau cel puțin de eliberare? Cum putem explica lipsa acestor reacții spontane, care sunt normale la un psihic sănătos? Și totuși Isus nu era bolnav, nu se poate pune în seama unui handicap lipsa reacțiilor emoționale normale în momentul uciderii Lui. Dacă privim cu atenție psihicul Lui, pare că suntem în fața unui alt fenomen unic și mai frumos ca înflorirea

livezilor primăvara. Isus le cere femeilor să nu-L plângă, ci să se plângă pe ele și pe copiii lor. Emoțiile Lui de durere erau provocate de ce se va întâmpla cu viitoarea generație de iudei în urma respingerii Sale, emoții cu totul altruiste în timp ce-Și ducea crucea și după ce fusese biciuit.

Așa ceva nu se poate produce în mod automat și firesc într-un psihic uman. Unde sunt reacțiile reflexe de amărăciune sau frustrare ce se nasc instantaneu când ești înfrânt, de ce nu s-au manifestat pe când Își ducea crucea? De ce nu apar la El aceste emoții pe care le vedem la toți oamenii, sau măcar amenințarea, ori dezgustul? Unde sunt reflexele de autoapărare automate, sau măcar mușchii încordați și dinții strânși în urma mâniei, de asemenea automate, care se vede chiar dacă cineva încearcă să se abțină? Cum se poate să nu se declanșeze instinctiv emoții de mânie, sau toată gama de emoții egocentrice cu rol adaptativ sau de supraviețuire? Isus nu are astfel de emoții, dimpotrivă, mila Lui nu era pentru Sine, nu plânge de durere, așa cum ar fi fost natural, ci plânge pentru viitoarea generație de oameni. Pironit pe cruce, de asemenea, reacția Lui emoțională este de milă pentru cei ce-L răstigneau. „Tată, iartă-i căci nu știu ce fac...” (Luca 23:34).

Acest sentiment deosebit de valoros nu se naște într-o inimă ca cea normală de om. Cum de se produc astfel de emoții automat în inima Lui și nu se declanșează cele egocentrice? Omul nu poate trăi așa, nici la nivel instinctual, nici la nivel semiconștient, poate doar la nivel conștient, iar aceasta în cazuri extrem de rare. Din punct de vedere psihologic, aceasta nu este reacția naturală a unei inimi egocentrice. Nici cu mijlocirea bine intenționată a rațiunii sale, omul nu-și poate trezi astfel de emoții când este ucis. În urma acestei maiestruozități emoționale, am fost salvați. Ceva stabil ca stânca a fost dragostea Lui, chiar și în orele execuției Sale. O mărturie vie a naturii lui Dumnezeu, ceva la care să privească sutele de generații, oștile de îngeri și toți războinicii implicați în lupte sau competiții. Unde găsim o astfel de inimă?

Noi nu suntem așa. Acolo au strălucit în mod evident și cu splendoare cuvintele: „De atâta vreme sunt cu voi și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe Tatăl...” (Ioan 14:9). Dacă privim atent reacțiile Sale, este imposibil să nu observăm că inima Lui avea un centru (a fost om) de declanșare a emoțiilor, dar motivat cu totul diferit. Emoțiile Lui nu erau un răspuns hedonic la stimuli exteriori sau interiori. Nu erau nici răspunsul egocentric și subiectiv al naturii umane normal întâlnite, ci erau motivate altruist, ca și când acolo, în centrul tainic de comandă conștientă sau inconștientă al emoțiilor, nu era singur, nu era doar entitatea Lui, ci funcționa ca și când erau doi factori de analiză și decizie. Doi, împlețiți ca unul singur, Isus și Tatăl în cele mai profunde și nevă-

zute reacții emoționale. Iar cel de-al doilea era cât suma tuturor ființelor din univers, era Dumnezeu absolut.

Reacțiile emoționale conștiente și inconștiente (automatice, sau reflexe) ale lui Isus erau un impuls în folosul tuturor. Interesul tuturor oamenilor declanșa emoțiile Sale, nu doar interesul personal. Tristețea Lui era din preocupare pentru viitorul celor ce-L ucideau. Durerea Lui psihică era pentru iertarea tuturor oamenilor, chiar și a celor implicați în condamnarea Sa. Astfel de simțăminte nu se nasc în inima umană, după cum El Însuși ne spune: „Căci știu că n-aveți în voi dragoste de Dumnezeu...” (Ioan 5:42). Nu existau la Isus reacții de mânie egocentrică, nici măcar ca reflex, nici tulburarea automată a frustrării în urma nedreptății suferite. Nici durerea, nici moartea, nici amenințarea, nici trădarea nu au determinat în inima lui o emoție de autocompătimire sau mânie, nici reflexă, nici conștientă. Din punct de vedere psihic, așa ceva nu există. Acolo se poate vedea o altfel de inimă. Una în care trăiește și se manifestă o dragoste mai presus de orice definiție umană a ei. Iată marea diferență dintre natura inimii noastre și natura inimii lui Dumnezeu. Dragostea aceea nu zvâcnește pentru sine, lipsesc reacțiile naturale egocentrice. Căci dragostea adevărată „suferă totul, crede totul, nădărduește totul...” (1 Corinteni 13:7), iar izvorul ei este Dumnezeu în adâncul inimii.

Și totuși are într-un moment o reacție de disperare atunci când strigă: „Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Se vede însă clar că disperarea Lui nu era provocată de iminența morții. Nici de lovituri, nici de suliță. Acestea deja le suferea de ceasuri bune și nu L-au condus la panică. Disperarea Lui era că Tatăl Său ar putea să-L lase singur, iar Isus știa că fără unirea cu Tatăl, reacțiile Sale ar putea fi ca ale unui om normal. Se temea că ar putea pierde izvorul dragostei Sale, că ar putea deveni vulnerabil și ar putea reacționa egocentric, în favoarea Lui Însuși. Ideea sau teama că ar putea să se deterioreze dragostea Lui pentru oameni, că ar putea să se prăbușească ceea ce L-a susținut, L-a format și ceea ce era El Însuși în unirea Sa cu Dumnezeu L-a dus la disperare.

Dar nici acest sentiment nu era de natură egocentrică. Elocvența acestei nevoi disperate de a rămâne mai departe iubitor ni-L arată pe Dumnezeu. Cine-L vede cu claritate pe Dumnezeu nu poate să nu strige: Doamne vindecă-mi inima! „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!” (Psalmii 51:10). Iar Dumnezeu va da o așa inimă în porții calde, până la plinătate, celor ce cred într-un ast-

**MOTIVATII
NEEGOISTE
GABRIEL
NAN**

**ELOCVENȚA NEVOII
SALE DISPERATE
DE A RĂMĂNE
MAI DEPARTE IUBITOR
NI-L DESCOPERĂ
PE DUMNEZEU.**

fel de Hristos și doresc o astfel de natură a simțirii lor emoționale. „Și noi am privit slava Lui, o slavă ca slava singurului născut din Tatăl” (Ioan 1:14). „Cine nu iubește n-a cunoscut pe Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este dragoste” (1 Ioan 4:8).

7. Oare oamenii creați de Dumnezeu la început erau într-o luptă cu propriile emoții, ca noi astăzi?

După relatarea Genezei (acceptând că faptele descrise acolo sunt reale și fidele realității), putem deduce că Eva nu a poftit la fructul pomului cunoștinței binelui și răului înainte de a vorbi cu șarpele. Ea nu a fost asaltată de pofta ei interioară cu care a trebuit să se lupte, ca noi astăzi, și astfel cu tot sistemul endocrin hormonal pus în acțiune, a cedat și a mâncat din pom. Nu. Ordinea narațiunii din text ne spune că, după ce șarpele i-a spus că poate fi ca Dumnezeu, Eva vede că pomul ar fi de dorit să deschidă cuiva mintea. Deci emoția poftei (care este o anticipare a plăcerii personale) se declanșează în ființa Evei abia după ce se gândește la ce spune șarpele și după ce, implicit, este de acord (un act voluntar) să mănânce din pom. În cazul acesta, pofta nu a fost ceva automat și egocentric, nu a fost nici măcar un impuls natural, ca atunci când vezi un fruct atrăgător. Se vede clar că Eva nu poftea instinctiv la ce nu era al ei. Emoțiile primilor oameni nu erau în mod automat egocentrice.

Abia după ce acceptă cu gândirea și voința, iar Dumnezeu în mod imperceptibil părăsește centrul inimii Evei, emoția poftei egoiste se declanșează în inima ei. La fel de imperceptibil după cum nu vezi de unde bate vântul, când omul dorește și-L acceptă pe Dumnezeu ca domn asupra sentimentelor sale, emoțiile care se produc în mod automat vor fi un impuls spre bine (dragoste, bucurie, pace, indignare altruistă, durere pentru păcat, înfrânarea poftelor) și niciodată nu vor impulsiona spre rău (adică spre mânie și poftă egocentrică, frică, mândrie, ură sau invidie). Altfel cum am putea împlini porunca ce ne spune: „Să nu poftesti!” dacă poftele vin automat? Cum să nu poftesti dacă înainte de a-ți da seama, pofta se declanșează și nu ne mai rămâne decât să luptăm pentru reprimarea ei? A-ți reprima o poftă nu înseamnă că nu ai poftit, iar reacțiile psihice și endocrine sunt aceleași ca și când nu ai fi reprimat-o niciodată. Cu Dumnezeu în centrul acela al inimii, care evaluează stimulii de o manieră automată și descătușează trăirile emoționale, sentimentele sau emoțiile noastre nu vor mai fi egocentrice. Vom fi ca niște oameni noi, bineînțeles după ce Dumnezeu, cu acordul și participarea noastră, va vindeca toate simțămintele rele pe care le avem păstrate în memoria emoțională, față de oameni, obiecte, experiențe sau atitudini.

În rezumat, chiar și dintr-un singur exemplu putem deduce că emoțiile primilor oameni creați de Dumnezeu nu se nășteau în mod automat egoiste (cum se întâmplă la noi astăzi), ci abia după ce au acceptat în mod volitiv să fie ca Dumnezeu, izvorul emoțiilor din inima oamenilor a devenit egocentric (prin absența Domnului). Ca urmare a acestui fapt, noi ne-am născut cu această natură. Invidia și ura au fost alimentate, s-au înrădăcinat în memoria emoțională a oamenilor și-n prima generație i-au determinat chiar și la crimă. Puterea sentimentelor lăsate în voia lor (așa cum se nasc automat și pe linie hedonică) au condus oamenii să caute tot mai multe plăceri și nu l-au mai căutat pe Dumnezeu. S-au format personalități histrionice sau dominate de emoții, cu înclinații spre frustrare, invidie, lipsite de afabilitate, care s-au transmis și s-au cristalizat în toți descendenții peste generații. Prezența unui sistem emoțional egocentric, determinat de lipsa lui Dumnezeu, a ajuns să facă parte din complexul lanț genetic uman. Invidia între familii sau între popoare, ura și pofta fără control au dus la războaie. Rațiunea umană a ajuns să slujească în mod aproape complet emoțiilor necontrolate. S-a ajuns la forme de răzbunare uriașe, la inventarea armelor, la adulter, viol, furt pentru plăcerea de a poseda, de a avea, de a subjugă sau de a se simți mai presus de alții.

Emoțiile naturii umane, cele care ne fac să ne simțim fericiți, care aduc bucuria și plăcerea, tot ele au adus în lume frustrarea, ura, ostilitatea, dezgustul și violența. Pacea prezenței lui Dumnezeu, care capacitează psihicul uman să simtă bucuria sau tristețea celuilalt și să nu reacționeze nici măcar din reflex cu ură, ostilitate, frustrare, sau mânie nu a fost nici cunoscută, nici dorită de generațiile viitoare, cu toate că Dumnezeu a chemat în repetate ocazii oamenii la odihnă. Doar Isus Mântuito-

**ISUS MÂNTUITORUL
NE-A READUS ÎN
IMAGINE, CUM ESTE
SAU CUM POATE DE-
VENI UN OM UNIT
CU DUMNEZEUL SĂU
ÎN CEEA CE SIMTE
ȘI-N CEEA CE FACE.**

rul ne-a arătat cum este sau cum poate deveni un om unit cu Dumnezeu său în ceea ce simte și-n ceea ce face. Încântătoare imagine, de o frumusețe eternă maiestuoasă, precum crinii care răspândesc parfum atunci când sunt striviți. Rămâne totuși măhnirea că, studiindu-L pe Isus cu spiritul nostru hedonic, nu-I vedem adevărata frumusețe.

8. Concluzie

Poate omul să se schimbe, adică să-și schimbe inima dacă dorește?

Un om nu poate schimba mecanismele biologice ale propriului creier, prin urmare nici propriul sistem emoțional. Acest lucru este stabilit genetic. Ne naștem și ne dezvoltăm așa. Se pot însă îmbunătăți anumite aptitudini prin educație, prin stimuli și printr-o formă bună de exercițiu. Pe acest lucru se bazează terapiile în psihologie. Poate fi învățat psihicul uman să reacționeze într-un fel anume în fața unui anumit stimul. Aceasta se realizează prin practicare repetată în anumite condiții. Se ajunge să se condiționeze o anumită reacție emoțională sau instinctuală, în fața unui stimul bine stabilit. Putem obișnui psihicul, spre exemplu, să simtă bucurie în fața unei anumite situații, dacă la antrenamente adăugăm un stimulent interesant pentru individ (se dezvoltă emoții, reflexe, sau acțiuni condiționate).

Problema apare atunci când stimulentele se diminuează sau nu mai este, pentru că bucuria produsă prin condiționare scade treptat până la dispariție. Așa se explică scăderea nivelului de dragoste între două persoane care locuiesc mai mult timp departe una de cealaltă. A învăța, a obișnui și a stimula psihicul uman să producă sentimente frumoase prin terapii are un efect limitat

și, dacă nu este stimulat de recompense, ajunge să se diminueze, pentru că suntem hedonici în natura noastră emoțională, iar sentimentele produse sunt reacțiile unui psihic egocentric. Avem nevoie de o recompensă ca să putem simți bucurie.

Prin cunoașterea lui Dumnezeu, prin credința în El și acceptarea Lui în centrul inimii – „Eu în ei și Tu în mine...” (Ioan 17:23) – se poate reveni la o reacție emoțională altruistă, determinată de natura Duhului lui Dumnezeu. Credința în Dumnezeu ne va conduce până acolo încât vom dori ca Domnul să fie centrul automatic care declanșează orice emoție sau motivație a ființei noastre. Este ca o moarte a ființei, a motorului vieții, și ca o înviere, o înlocuire a lui cu Hristos. Nu va mai fi egocentrismul și subiectivismul centrul care declanșează trăiri emoționale, nici interesul personal, ci interesul lui Hristos, care este complet altruist.

Eul, interesul individului manifestat automat, inconștient sau semiconștient, se va uni cu interesul altruist și de o natură universală al lui Dumnezeu. Eul unit cu Dumnezeu va deveni un centru de analiză și comandă așa de altruist, că vom reacționa emoțional pentru cauza tuturor oamenilor cum reacționăm acum doar pentru cauza noastră personală. Vom reacționa ca și când toată creația lui Dumnezeu acționează în forul intim ce naște emoțiile noastre și ne motorizează. Ca și când Dumnezeu Însuși ar fi eul nostru, pe măsură ce dorim o astfel de moarte și-o astfel de viață. Dumnezeu nu va gândi în locul nostru, nici nu va șterge personalitatea sau individualitatea noastră.

Vom reacționa și pentru noi. Isus, de asemenea, a făcut-o. Vom conserva și ființa noastră cu responsabilitate, o vom iubi, nu însă mai mult ca pe celelalte ființe umane. Pur și simplu, Domnul va fi unde este eul nostru emoțional, unde este factorul ce determină apariția oricăreia dintre emoțiile noastre, acolo, la nivel inconștient, imperceptibil, precum vântul care nu știm de unde vine, fără să deranjeze, fără să simțim o autoritate ghidându-ne, ci pur și simplu vom fi noi înșine, însănătoșiți, simțind cu totul altfel dragostea pentru toți oamenii. Însănătoșiți cu Hristos. Cu o însănătoșire dorită și păstrată cu drag ca pe un mărgăritar de mare preț. Atunci vom fi copii ai lui Dumnezeu, pentru că Duhul Lui este în noi.

Această schimbare se va produce în toți închinătorii sinceri. Imaginați-vă deci ce nivel de împreună simțire și de dragoste va trăi o astfel de societate! Isus promite acest lucru când spune: „Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi... v-am spus aceste lucruri pentru ca bucuria mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15:4-11). Important este să dorim să ajungem la dragoste. Vom ajunge să însetăm după dragoste privindu-L pe Isus. Vom ajunge să dorim să iubim și vom ajun-

NU VA FI EGOCENTRISMUL CENTRUL CARE APRINDE TRĂIRI EMOȚIONALE, NICI INTERESUL PERSONAL, CI IUBIREA LUI HRISTOS.

ge să iubim cu o iubire sănătoasă, chiar și când suntem nedreptățiți, așa cum ne cere Isus: „Iubiți pe vrăjmașii voștri...” (Matei 5:44).

Dacă dorim și Îi cerem lui Dumnezeu lucrul acesta, cu siguranță nu vom reflecta dragostea peste noapte. Dar El mai întâi ne va conduce la o cunoaștere deplină a inimii noastre. Ne va arăta ce fel de sentimente avem noi pentru diferiți oameni în memoria noastră emoțională și-n reacțiile spontane provocate de această memorie. Pe măsură ce-L vom cunoaște și ne vom încrede tot mai mult în El, vom înțelege ce simțăminte păstrăm pentru gesturile și chipurile oamenilor. Vom ajunge să regretăm aceste trăiri interioare. Apoi, treptat, prin ajutorul pe care-l va da Domnul simțirii noastre ca să devină o simțire altruistă, vom înlocui sentimentele rele memorate cu sentimente de iubire, bucurie și pace (pentru că este nevoie ca o memorie să fie înlocuită cu o alta, prin practicare). Vom fi eliberați de balastul ne iubirii, al fricii, al frustrărilor și al urii care s-a strâns în ani.

ADEVĂRAT, PROCESUL DOBÂNDIRII ȘI MENȚINERII UNUI SISTEM EMOȚIONAL NOU ARE NEVOIE DE O GÂNDIRE ÎNNOITĂ PRIN CUVÂNTUL ADEVĂRULUI.

Nu este oare sistemul nostru emoțional (numit sistemul afectiv) cel care, prin dezechilibrare, provoacă boli psihice precum anxietatea, depresia, anorexia etc.? Și nu este oare Isus cel care ne invită: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și vă voi da odihnă pentru sufletele voastre?” (Matei 11:28). Mai departe, treptat, treptat, Dumnezeu va determina în noi emoții de durere și dezgust față de păcat, vom simți durere chiar când este vorbit de rău un dușman al nostru. Ne vom bucura de succesul altuia și de speranța lui, chiar dacă această speranță ar putea contraveni intereselor noastre personale. Puțin câte puțin, vom primi astfel de trăiri ale dragostei, dacă continuăm să-L credem și să rămânem în El până ce psihicul nostru le va putea purta.

Acest proces va crește din zi în zi dacă rămânem dependenți de El. Vom ajunge să gustăm și să manifestăm pacea lui Hristos cu care ne salutăm. (Nu înțelegem prin asta o stare de entuziasm euforic, ci echilibrul emoțional autentic indus de Dumnezeu, acela care răspunde cu dragoste când este provocat, asemenea lui Isus. Pentru că, dacă credința noastră nu ne-a condus la dragoste, nu valorează nimic.) „Pentru că dragostea a fost turnată în inimile voastre prin Duhul Sfânt care v-a fost dat” (Romani 5:5). O înnoire profundă va cunoaște ființa noastră. Vom simți în propria carne nu numai convingeri corecte bazate pe adevăr, ci și emoțiile iubirii calde, mila, nevoia urgentă a celuilalt (precum Isus în fața femeii gârbove), cum ne conduc spre acțiuni bune.

Aceasta va întregi trăirea noastră creștină, o va face autentică. Se va împlini ce spune Petru: „...bine faceți că luați aminte ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos... până ... va răsări Luceafărul de dimineată în

inimile voastre” (2 Petru 1:19). Nu va exista o naștere din nou reală doar prin învățarea Scripturii, fără vindecarea sistemului nostru emoțional. „Căci inima acestui popor s-a împietrit... ca nu cumva să vadă cu ochii, să audă cu urechile, să înțeleagă cu inima, să se întoarcă la Dumnezeu și să-i vindec” (Matei 13:15). Avem nevoie de vindecarea emoțională! De aceea, nașterea din nou este nu doar din apă, ci din apă și din Duh. Avem nevoie de un alt duh. Știm bine că Dumnezeu poate schimba inima unui om, fără ca omul să înțeleagă toată această formă de funcționare a naturii umane, dar dacă o înțelegem, procesul de vindecare va decurge mult mai bine și mai repede.

Bineînțeles că procesul dobândirii și menținerii unui sistem emoțional nou are nevoie de o gândire înnoită prin cuvântul adevărului. Avem nevoie să înțelegem cu gândirea noastră care sunt și care nu adevăratele fapte de iubire sau cum se poartă dragostea la care Dumnezeu ne va conduce, ca să le putem accepta. Dar partea aceasta va fi subiectul unui alt studiu. Aici ne-am ocupat de motorul simțirii care lucrează în zona mai puțin conștientă a psihicului uman. Dumnezeu vrea să curețe și să înnoiască atât gândirea, cât și simțirea noastră. „Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Hristos Isus” (Filipeni 4:7).

Studiul de față și-a propus să ne orienteze de o așa manieră către Hristos, încât prin El să ajungem la înnoirea simțirii, la dobândirea unei inimi noi, ca să putem iubi în ciuda tuturor inconvenientelor vieții. Putem vedea și auzi în cuvinte biblice cum sună această experiență: „Iată de ce zic... să vă facă să vă întăriți prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca având rădăcina și temelia puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:14-19). Cum am putea deci avea temelia pusă în dragoste dacă emoțiile noastre în mod automat se nasc egocentrice? Și cum să fim plini de toată plinătatea lui Dumnezeu dacă mânia se trezește automat în noi când suntem provocați, înainte de a fi conștienți de ea? ■

Gabriel Nan, licențiat în psihologie, Madrid

Referințe

- Lazarus, R.S. (1991), *Emotion and adaptation*, Nueva York: Oxford University Press.
- Ohman, A. (1987), „Psychophysiology of emotion: An evolutionary cognitive perspective. En T.K. Ackles, J.R. Jennings y M.G.H. Coles (Eds.)”, *Advances in Psychophysiology*, vol. 2 (pp. 79–127). Toronto: JAI Press.
- Rozin, P. (1999). *Preadaptation and the puzzles and properties of pleasure*. En D. Kahneman, E. Diener y N Schwarz (Eds.), *Well-being: The foundations of hedonic psychology*, (pp. 109–133). Nueva York: Russell Sage Foundation.
- Matei 12:34; Ioan 15:11; Luca 12:34; Romani 7:22-23; 1 Corinteni 13:2,3; Isaia 64:6.

FIARA CU UN SINGUR CORN

Papa și numai papa!

De vreo șazeci de ani am fost martor la multe predici, lecțiuni, lecturi, evanghelizări, emisiuni, podcasturi și discuții libere, în care fiara din Apocalipsa 13, adică monstrul marin suprarealist, cu zece coarne încoronate și cu șapte capete, ar avea până la urmă un singur cap (cel rănit de sabie!) și neapărat un singur corn. Un fel de rinocer, sau un unicorn fabulos.

Îndrăznesc să tulbur oarecum această certitudine unidirecțională cu privire la marele adversar, prin câteva întrebări și precizări. Sunt în mod special interesat, de multă vreme, ca interpretările noastre biblice, precum și strategia de a le comunica publicului larg să fie tot mai atente.

În același timp, mărturisesc că demersul meu este pentru adâncirea, perfectarea, clarificarea și eficiența mesajului adventist cunoscut, nu pentru deturnarea atenției de la profeție. Vreau să spun că identificarea opoziției din Apocalipsa, așa cum obișnuim s-o facem și s-o spunem apăsător, uneori inutil de apăsător, este mai largă. Avem dreptate ceva mai mult de zece la sută dacă vedem numai un corn (care, de fapt, în Apocalipsa 13 nu se distinge de celelalte, nu se vede). Dar avem nevoie să observăm și ceea ce ne încurcă socotelile.

Este necesară întotdeauna identificarea explicită?

Mă uimește maniera noastră de a vorbi public despre papalitate și despre Biserica Catolică, cu atâta lejeritate, certitudine și senină atotștiință. La prima vedere, n-ar fi nicio problemă: n-au ucis ei milioane de „eretici” ca noi? Să ne răzbunăm și noi puțin, verbal. Totuși, dacă dorim ca mesajul nostru să fie respectat și eficient, sunt de părere că ar trebui să fim mai reținuți când ne adresăm marului public. Mesajul nu trebuie evitat, nici îndulcit, dar poate fi prezentat în așa fel încât să stârnească interesul pentru studiul profeției, nu doar să irite. Nu cred că avem obligația actuală de a identifica acum, în mod explicit, în public, cine este o fiară sau alta. Aveți puțină răbdare și discreție.

Biblia nu ne spune absolut nimic explicit despre Biserica Romană sau despre papă, ci doar sugerează astfel de realități istorice, dar numai celui care cunoaște suficient istoria universală a bisericii și are experiență în studiul profețiilor biblice.

În chestiuni sensibile, Domnul Isus ne-a dat un exemplu demn de urmat, ca să știm când este de tăcut și când este de vorbit. Bine știind că titlul de „Unul Dom-

nului” (*Mašiah, Christos*), sau alte denumiri echivalente erau înțelese de cărturari și de popor în sens politic (cu referire la regalitatea davidică), Domnul Hristos a discutat despre identitatea Sa numai cu persoane apropiate, sau numai între patru ochi.

Niciodată nu a spus Isus în mod explicit cărturarilor sau mulțimii, predicând: „Eu sunt Mesia / Fiul lui Dumnezeu”, cu excepția momentului judecății, când întrebând fiind sub jurământ, răspunsul devenise inevitabil. Isus a poruncit ucenicilor, în mod categoric, să nu spună nimănui că El este Mesia. Tocmai de aceea strigau demonii că El este Mesia, Fiul lui Dumnezeu, în efortul de a provoca agitație politică în jurul lui, sau alternativ, pentru a crea impresia că misiunea Lui ar fi asociată cu a lui Satana, de vreme ce demonii Îi fac publicitate.

Oare, dacă Isus a considerat că Evanghelia Lui este, pentru moment, mai importantă decât agitația în jurul propriei Sale identități, de ce ar fi atât de important de precizat, în mod repetat, identitatea antihristului? Un proverb oltenesc spune: „Ajunge o măciucă la un car de oale!” Nu ar fi suficient să facem cunoscute datele biblice și istorice care sugerează astfel de lucruri? Nu este suficient să folosim limbajul codificat al Apocalipsei? Avem nevoie să învățăm să sugerăm folosind limbajul biblic și aluziile la istorie, astfel încât publicul să priceapă. Dacă te-ai referit o singură dată la papă, când momentul este copt, și dacă ești bine documentat, este suficient. Dar nu este necesar întotdeauna.

S-ar putea aduce ca argument faptul că însăși Ellen G. White a fost foarte explicită cu privire la identitatea și isprăvile trecute sau viitoare ale fiarei, în scrierile ei. Este adevărat, dar este o mare diferență între cartea mută și un vorbitor public. În carte, identificarea explicită este ambalată într-o serie de argumente pregătitoare, iar cartea a fost scrisă într-o țară protestantă, cu prioritate pentru protestanți, într-o vreme în care anticatolicismul era în floare în America. Vorbirea publică însă poate fi percepută ca agitație, pericol iminent, atac. Dar chiar și în scris trebuie să fim atenți, în special să nu facem afirmații certe, fără acoperire.

DEMERSUL MEU ESTE PENTRU ADÂNCIREA ȘI CLARIFICAREA MESAJULUI ADVENTIST DEJA CUNOSCUT, NU PENTRU DETURNAREA ATENȚIEI DE LA PROFEȚIE.

Are papa șapte capete și zece coarne?

Cum are papalitatea șapte capete și zece coarne? Care este acel cap rănit de moarte și dacă s-a vindecat? În Daniel 7 găsim capul roman care poartă zece coarne, dar nu este cetatea Romei, ci imperiul ei creștinat, care a devenit treptat Europa creștină și apoi o lume creștină, întinsă pe mai multe continente. Se aplică acest simbol doar papalității? Doar statelor catolice?

Numărul de zece coarne/zece regate nu poate fi respectat în sens propriu, indiferent ce criteriu s-ar adopta pentru a le număra. Nu există doar zece state occidentale. Și pe unde trasăm hotarul dintre Occident, estul și nordul Europei? Profeția are un simbol aritmetic static („zece”), în timp ce istoria este dinamică, iar numărul statelor creștine în decurs de 1.500 de ani a fluctuat și a sporit.

Astfel, dacă cele zece coarne din Daniel 7 erau primele zece regate romano-barbare creștinate sau în curs de creștinare, numărul exact avea sens acolo, pentru a marca momentul apariției celui de-al unsprezecelea (antihristul istoric). Dar când vorbim despre evenimente de la finalul istoriei, după 1.600 de ani, „zece” rămâne doar simbol al multiplului.¹ Semnificația esențială însă rămâne: este vorba de statele care moștenesc imperiul „creștinat”. Și nu doar moștenitorii direcți, ci și țările „nepoate” de peste mări și țări, întrucât astăzi puterile de tradiție creștină domină mapamondul.

Este adevărat că papalitatea a acționat ca o putere pământescă timp de „1.260 ani”, făcând război sfinților, ceea ce făcuseră și dușmanii celor doi martori din cap. 11, și balaurul din Apocalipsa 12. Potrivit cu Daniel 7, cornul central trebuie făcut responsabil și de isprăvile celorlalte coarne, deoarece numai el are ochi și gură și este mai mare între ele. Totuși, în ziua judecării, se va face ca la Nürnberg, unde au plătit și instrumentele Führerului. Cu atât mai mult, în scenariul ultimei confruntări din Apocalipsa, unde cornul papal nu mai apare distinct de alte coarne, greutatea identificării cade pe simboluri cu semnificație mai generală.

Fiara nu poate fi doar papalitatea. Așa cum se vede de departe, ea nu se poate limita nici la Imperiul Roman, succedat de întreaga creștinătate. Ea cuprinde simbolic toate puterile cu care s-a confruntat și se confruntă poporul lui Dumnezeu, în spațiu și timp. Avem o cheie a semnificației acestor puteri succesive în Apocalipsa 17:10. Fiara le cuprinde pe toate acestea. Fiara este lumea care nu este condusă de Hristos, ci de Satana. După Apocalipsa 17:11, „fiara însăși” este o realitate diferită de cele șapte capete, care va apărea la sfârșit ca un al optulea împărat, sugerând că acesta este însuși Satana, întrucât există doar șapte capete (împărății pământești). Lui îi vor ceda toată autoritatea lor cele zece coarne creștine (Apocalipsa 17:12-13).

Așadar, în ordinea importanței, fiara este mai întâi Satana. În al doilea rând, ea cuprinde toate sistemele lumii acesteia, care au apucături periculoase pentru binele omului. În al treilea rând, fiara este capul rănit de sabie – imperiul „creștin”. Celelalte capete au roluri secundare. De fapt, primele cinci sunt doar umbre – strigoi (Apocalipsa 17:10). Numai unul (al șaselea) „este” încă din timpul lui Ioan – Imperiul Roman. Pe atunci, imperiul era oficial politeist și anticreștin. Mai târziu avea să devină oficial creștin, de fapt pseudocreștin. În cele din urmă aveau să se nască în el state moștenitoare, o adevărată coroană de coarne încoronate pe capul imperiului „creștinat”.

Imperiul Roman este ultima fiară din Daniel 7, care prin coarnele ei rămâne în picioare până la sfârșit. Și este obligatoriu să observăm că toate coarnele sunt pe un singur cap. Apocalipsa nu mai precizează acest fapt, deoarece imaginea celor zece coarne este preluată din Daniel 7. Prin urmare, al șaptelea cap al fiarei apocaliptice trebuie să fie unul postcreștin și anticreștin, de vreme ce al șaselea cap poartă pe el toate coarnele „creștine”. Și în timp ce al șaselea cap are o dominație extrem de lungă, fiind deja în vigoare pe vremea lui Ioan – și trăiește până acum, deși rănit de sabie –, despre al șaptelea ni se spune că va rămâne puțină vreme (Apocalipsa 17:10).

În capitolul 13, această ultimă putere are rolul de a-i aplica o lovitură de sabie celei anterioare și de a întârzi vindecarea răni de moarte, creând astfel un timp de relativ echilibru politic și de libertate religioasă, pentru pregătirea ultimei confruntări.

Încheiere

Nu neg importanța centrală a papalității în simbolistica din Apocalipsa 13. Este evident că perioada de dominație este împrumutată din Daniel 7. De asemenea, „numărul fiarei” (666) este numărul „numelui” unui om. Titlul latin *Vicarius Filii Dei*, chiar dacă nu este astăzi oficial și nu a fost scris vreodată pe tiara papală (fiindcă nu avem nicio dovadă), el apare într-un document fals care a fost folosit oficial de catolicism, necontestat în secolele VIII-XV, apoi contestat de învățați, dar încă socotit autentic și după aceea.

Pledoaria aceasta nu este pentru scoaterea papalității din profeție, sau pentru diminuarea rolului ei istoric nefast, ci pentru a înțelege că fiara este mult mai mult decât papalitatea. Continuăm să discutăm pe tema aceasta în numărul următor al revistei. ■

Florin Lăiu, profesor de Biblie, pensionar

¹ Expresia: „de zece ori” înseamnă de multe ori (Gen. 31:7,41; Num. 14:22; 2 Sam. 19:43; Neemia 4:12; Iov 19:2; Dan. 1:20), iar numărul de zece oameni pare că se folosea uneori în mod convențional, pentru un grup de mai mulți oameni, fără exactitate aritmetică (Jud. 6:27; Rut 4:2; 2 Regi 25:25; Ier. 41:2, 8; Amos 6:9; Zah. 8:23; Luca 17:12).

IACOV ȘI ESAU

Găsește în careul de mai jos cuvintele de dedesubt care au legătură cu viața lui Esau și a lui Iacov. Atenție, sunt și cuvinte care au legătură cu alte personaje din BIBLIE pe care nu le veți găsi în careu. Câte cuvinte ai găsit? Ți-ai amintit povestea lui Esau și Iacov?

C	G	H	I	L	N	M	H	K	T	U	O	S	J	S	H	C	N	C	M
R	G	H	U	I	B	V	M	E	R	T	U	O	B	C	V	M	P	H	O
Q	A	E	R	A	E	R	T	O	V	B	J	K	O	K	L	Z	G	B	A
Z	X	S	D	F	C	B	A	V	R	E	B	E	C	A	T	R	S	A	Z
C	G	H	I	L	N	M	H	K	T	U	O	S	S	D	A	C	V	B	N
E	R	G	F	S	V	B	R	T	Y	I	M	V	N	A	D	F	G	H	J
P	O	L	U	H	M	I	N	C	I	U	N	A	F	D	U	D	F	U	O
R	V	G	H	J	K	N	C	V	B	N	M	N	G	H	J	K	L	S	I
Q	W	E	G	E	M	E	N	I	C	N	B	A	H	J	K	L	P	O	K
A	S	D	F	G	H	C	B	C	A	Z	C	T	F	G	H	J	N	V	G
F	E	R	T	Y	H	U	B	R	N	P	R	O	M	I	S	I	U	N	E
Z	A	X	C	V	B	V	T	X	Z	F	G	R	S	N	P	A	R	T	M
D	F	V	R	R	E	A	G	H	J	K	L	P	O	S	F	C	F	N	E
A	S	D	O	A	B	N	A	Z	S	A	S	D	C	E	V	O	P	B	N
W	E	R	S	R	E	T	E	R	L	I	N	T	E	L	Q	V	Q	C	I
E	I	X	C	S	I	A	Z	E	R	S	B	N	M	A	C	B	N	X	C
D	F	N	A	B	N	T	X	B	J	A	D	G	H	C	D	G	H	Z	D
S	F	G	T	S	E	T	U	F	U	A	E	S	F	I	J	H	G	F	D
L	J	G	D	A	D	T	Y	K	G	C	K	F	J	U	T	Y	I	S	F
R	E	T	Y	J	I	E	R	T	Y	U	I	O	P	N	O	Y	T	R	F
M	N	V	G	F	D	N	T	Y	U	I	L	F	I	E	R	T	U	R	A
A	S	D	F	G	H	J	A	F	G	H	J	K	L	N	B	V	D	S	I
J	Y	T	R	E	S	F	G	S	T	Y	U	N	I	M	O	T	R	E	W
A	S	D	F	G	H	J	K	L	C	U	Y	T	B	N	M	J	K	L	P
P	I	U	T	R	D	U	M	H	O	U	A	S	D	F	X	C	V	B	I
Q	W	E	R	T	Y	P	I	M	N	F	T	D	F	G	R	T	R	Y	M

Alina Chirileanu, director asistent în cadrul Departamentului Copii, Uniunea de Conferințe

☞
LINTE, ARCA, MINCIUNA, ORB, TURN, VANATOR, PROMISIUNE, CURCUBEU, GEMENI, ISAAC, IACOV, REBECA, ESAU, PASTOR, BINECUVANTAT, BATRAN, FAVORIT, ROSCAT, INSELACIUNE, CRUCE, GEMENI, FAVORIT, FIERTURA, INTAI NASCUT.

W I P M P J A S A W R E T F L S D A J I
 U R D I S S T R G D T L L X X
 T R C V B I M E W S I R E E W
 M I P W E S I R A V A W R A
 F D F S F J U I O P J H G F D
 D Z Z H C C A D G H H X C D
 I N B N S S R R Z Z S S C X X
 I I Q C I E V O O N N B O O
 N E N E S F C F N E A V R E A
 M S I S I U N E G R O M P A R T
 W I S I U N E G R O M P A R T
 G H J K L N B V D S I J Y T R
 E S F G S T Y U N I M O T R E
 W A S D F G H J K L C U Y T B
 N M J K L P P I U T R D U M H
 O U A S D F X C V B I Q W E
 R T Y P I M N F T D F G R T
 R Y M

Rezolvare:

CASA ADRA

CENTRUL PENTRU MAME ȘI COPII,
VICTIME ALE VIOLENȚEI ÎN FAMILIE

(UN PROIECT ADRA ROMÂNIA)

Albert are 8 ani și nu merge la școală. Și-ar fi dorit să învețe și el să citească, să se joace cu alți copii de vârsta lui. Însă tatăl a considerat că lumea e prea periculoasă pentru el, așa că i-a îngădit cât de mult a putut libertatea. Momentele cele mai grele pentru Albert erau cele în care era prins cu un lanț de mobilă pentru a nu ieși afară să se joace. Totul s-a sfârșit într-o zi când Albert, fiind legat o vreme îndelungată, i-a spus mamei: „Mamă, nu mai pot!”

Aici, la Casa ADRA, copii ca Albert își găsesc liniștea și descoperă ce înseamnă o copilărie fără frică.

**Ajută
și tu donând
chiar acum
2 Euro
prin SMS la
numărul 8845
cu textul
„ADRA”**

O poți face direct în conturile ADRA România, deschise la BCR, scriind la comentarii „CASA ADRA”:

RO37 RNCB 0074 0292 1540 0067 – LEI
RO46 RNCB 0074 0292 1540 0002 – USD
RO78 RNCB 0074 0292 1540 0008 – EUR
SWIFT Code: RNCBROBUXXX

sau **online:** <https://adra.ro/doneaza>

Casa ADRA sprijină mamele și copiii prin oferirea de servicii gratuite precum: Găzduire și tichete sociale pentru hrană | Produse igienico-sanitare | Consiliere psihologică și socială | Asistență medicală de urgență.

Mai multe informații la: **021 25 25 117 / office@adra.ro**

